

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ἰατρείας καί υπό του Ολιγομένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ὀρίστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησία . . . δρ. 8,-

Ἐτησία φρ. χρ. 10,-

Ἑβδομηθνος . . . > 4,50

Ἑβδομηθνος > > 5,50

Τριμηνιος . . . > 1,50

Τριμηνιος > > 3,-

Δι' ἀνδρομαί δοχόνται τήν 1ην ἐπίστατου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΤΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καί Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρά τὸ Βασιλειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἀπριλίου καί 5 Μαΐου 1907

Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 22—23

ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ „ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

ΕΙΣ τὸ Στάδιον! εἰς τὸ Στάδιον! Κορίτσια, ἐτοιμασθήτε! Καί σὺ, Ἀναγία . . . Καί σὺ, κυρά Μάρθα . . . Κύριε Φαῖδον, θέλετε νὰ μᾶς συντροφεύσετε καί σεῖς; Σᾶς βεβαίω ὅτι θὰ διασκεδάστε πολὺ! Θὰ γίνοντο Ἀγῶνες ἐπιτήδες διὰ τὴν Διάπλασιν καί θὰ παρευρεθοῦν ἐν σώματι ὅλοι οἱ συνδρομηταί της. Τρεῖς κερκίδες εἶνε προωρισμέναι δι' αὐτοὺς, καί πάλιν εἶνε ζήτημα ἂν θὰ χωρέσουν. Τί ἔχει νὰ γίνῃ! . . . τί ἔχει νὰ γίνῃ! . . . Φαντασθῆτε ὅτι τὰ παιδιά ἐξεκίνησαν διὰ τὴν μονάδικήν αὐτὴν ἑορτήν, ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἀπὸ τὰς Πάτρας, ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν Θράκην, ἀπὸ τὴν Ρουμανίαν, ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν, ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν! — Ἀ, παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω τὴν Πίσσαν! Ποῦ εἶνε; Δέν θὰ ἔλθῃ μαζί μας εἰς τὸ Στάδιον;

— Καί λείπει ὁ Μάρτης ἀπὸ τῆ Σαρακοστή; εἶπεν ὁ Ἀναγίας γελῶν καί χαϊδεύων τὴν Πίσσαν, ἡ ὁποία εἶχε πηδήσῃ εἰς τοὺς ὤμους του.

Ἐκλειδώσαμεν τὸ σπῆτι κ' ἐξεκινήσαμεν ὅλοι

μαζί. Φαίνεται ότι τὸ ἴδιον εἶχαν κἀμὴ και ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, —ἐντόπιοι και παρεπίδημοι,—διότι ὅλα τὰ σπίτια ἦσαν κλειστά και ὅλοι οἱ δρόμοι γεμάτοι. Ἐξήπτον πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον των οἱ Ἀγῶνες τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τοὺς ὁποίους θὰ παρηκολούθουν οἱ Βασιλεῖς μας, οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, και ὅλοι οἱ ἐπίσημοι ξένοι, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν κατὰ καιροὺς εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τοὺς Ἀγῶνας, —και εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐλάμβαναν μέρος ὁ Λούης, ὁ Σέριδαν, ὁ Γεωργαντᾶς, ὁ Σέριγγ, και ὅλοι ἐν γένει οἱ ξένοι ἢ Ἕλληνες ἀθληταί, ὅσοι ἔλαβαν μέρος κατὰ καιροὺς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἢ τοὺς Πανελληνίους, —και κατὰ τοὺς ὁποίους ἀκόμη, εἰς μιαν μόνον θαυμασίαν ἡμέραν, παρατεινομένην διὰ θαύματος, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, θὰ ἐτελοῦντο ὅλα ἐν γένει τὰ ἀγωνίσματα, ἀπὸ τοῦ Μαραθωνείου μέχρι τῆς διεκυστίδας, Σχολικῆ Γυμναστικῆς και ἡ ἀπονομῆ τῶν βραβείων εἰς τοὺς νικητὰς!!

Ἀλλὰ τὸ ζωνρότερον ἐνδιαφέρον, τὴν μεγαλητέραν περιέργειαν ἐπροκάλεε ἡ εἰδησις, —γνωσθεῖσα ἐγκαίρως διὰ τῶν ἐφημερίδων,—ὅτι θὰ παρευρίσκοντο εἰς τὸ Στάδιον ἐν σώματι ὅλοι οἱ συνδρομηταί τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ περάτων τῆς γῆς, και ὅτι ἀκριβῶς οἱ Ἀγῶνες αὐτοὶ εἶχαν διοργανωθῆ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, διὰ νὰ ἰδοῦν και νὰ κρίνουν οἱ συνδρομηταί τῆς, ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον ἀγώνισμα. Και ὁ κόσμος ἔτρεχε πλέον κατέϊς με κατῶ σε διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἄνωγ τῆς πανελληνίου νεολαίας και διὰ νὰ μάθῃ τὰς κρίσεις τῆς περὶ τῶν διαφόρων ἀγωνισμάτων.

Εἶπα, ὅτι ὅλοι οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι. Τὰ πλήθη των, τὰ τόσο ποικίλα, μιαν εἶχαν διεύθυνσιν: πρὸς τὸ Στάδιον. Ἐκεῖ ἐπήγαιναν πεζῶ, ἐκεῖ ἐπήγαιναν με ἀμάξια, με τράμ, με λεωφορεῖα, με βίκαβι, με ποδήλατα, με αυτοκίνητα, —ἀνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, μικροὶ, μεγάλοι, πλούσιοι, πτωχοί. Ὁ ἥλιος ἔπαιε φλογερός και ἡ σκόνῃ ἐσηκῶνετο ἕως τὰ σύννεφα. Οἱ ἄνθρωποι ὑπέφεραν πολὺ, και προπάντων ὅσοι ἔτρεχαν και συνωστίζοντο πεζῶ. Ἰδρωγαν, ἡσθμαιναν, ἐρυσσοῦσαν, ἐσκουπιζοντο με τὰ μανδύλια των... Ἡμεθα κ' ἐμεῖς μεταξὺ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν. Οὔτε τράμ, οὔτε λεωφορεῖον κατορθώσαμεν νὰ εὑρωμεν, τὰ δὲ ἀμάξια—και θὰ ἠθέλαμεν τοὺλάχιστον τέσσαρα,—μᾶς ἐζητοῦσαν πέντε δραχμάς... τὸ ἕνα. Ποῦ τόσα λεπτὰ σὲ τέτοιους καιροὺς! Ἐκάμαμεν λοιπὸν τὸν σταυρὸν μας και ἀνελάβαμεν τὴν ὁδοπορίαν ἀποστολικώτατα. Τὸ μόνον ποῦ μᾶς παρηγοροῦσεν εἶνε, ὅτι δὲν ἤμεθα μόνοι. Χιλιάδες και μυριάδες ἠγωνίζοντο και ὑπέφεραν μαζί μας! Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀπητηθήσαμεν και τὴν Κίρκην, πεζὴν ἐπίσης, ἰδρωμένην ἐπίσης, ἀσθμαίνουσαν ἐπίσης, ἡ ὁποία, ἅμα με εἶδε, μ' ἐπλησίασε και με ὕφος μάρτυρος μοῦ εἶπε:

- Γιὰ τὸ Στάδιο;
- Γιὰ ποῦ ἄλλοῦ;
- Και μᾶς ἐρωτήσατε ποῖο εἶνε τὸ θαυμαστότερον ἀγώνισμα;
- Ἐπάνω—κάτω.
- Λοιπὸν ἐγὼ νὰ σᾶς 'πῶ.
- Μ' ἀπὸ τώρα;
- Βέβαια ἀπὸ τώρα! Τᾶλλα ἀγωνίσματα τὰ εἶδα πολ-

λές πολλές φορές' αὐτὸ ποῦ θαυμάζω ἐγὼ, τὸ βλέπω τώρα και τὸ κάμνω μάλιστα.

— Δὲν σ' ἐννοῶ.
— Ἦσως διότι ὀμιλῶ... πεζᾶ. Θέλετε νὰ σᾶς τὰ πῶ ἐμμέτρως;

Και καθὼς ἐπηγίναμεν, σιγά—σιγά, μέσα εἰς τὸν κόσμον, ἡ Κίρκη ἤρχισε νὰ μοῦ φάλλη σι' αὐτί:

Ἄπ' ὅλα τ' ἀγωνίσματα
Μικρὰ τε και μεγάλα,
Ἐθρῖσκω πλέον θουμαστό
Τὸ πάνδημο και γενικὸ
Και μέγα Παναγώνισμα
Τοῦ δόλιου τοῦ κοσμάκη,
Ποῦ τρέχει και γκαρμίζεται,
Γκαρμίζεται κ' ἀγωνίζεται
Ἐυλίζει και ξυλλίζεται...

(Σημείωσις ἰδική μου: Ἀλήθεια, μέσα εἰς τὸν συνωστισμόν, λογικῶν και ἀλόγων, δὲν ἔλειψαν και μερικοὶ μικροκαυγάδες. Ἡ Κίρκη ἐξακολοθεῖ:)

Και φτάνει πλέον μιὰ φορὰ
Ἄφου τραβήξῃ... μὰ πολλά!
Ἄλλος λαχανιασμένος
Και καταϊδρωμένος
Και κατασκονισμένος
Και πολυδιψασμένος

(Ἐδῶ ἡ Κίρκη διεκόπη ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῶν μικρῶν νεροπωλητῶν: Κρῦο νερό! κρῦο νερό! Ἡπιαμεν ἀπὸ ἕνα ποτήρι, ἀλλὰ δυστυχῶς ἦτο... χλιαρόν. Κλείει ἡ παρενθεσις και ἡ Κίρκη ἐξακολοθεῖ:)

Λοιπὸν ἐγὼ ἄπ' ἄλλα
Μικρὰ τε και μεγάλα
Ἐθρῖσκω πλέον θαυμαστό
Τὸ Παναγώνισμα αὐτὸ
Τοῦ δόλιου τοῦ κοσμάκη
Ποῦ δυνατὰ ἀγωνίζεται,
Κι' ὄχι με δάφνης στέφανο.
Ἡ με ἑλπίς κλωνιάσι
Ποτὲ δὲν ἀναμοίβεται,
Μὰ οὔτε με φύλλο μαρουλιοῦ
Ἡ μ' ἕνα σαπανάκι
Μιὰ στάλα δὲν δροσιζέται!

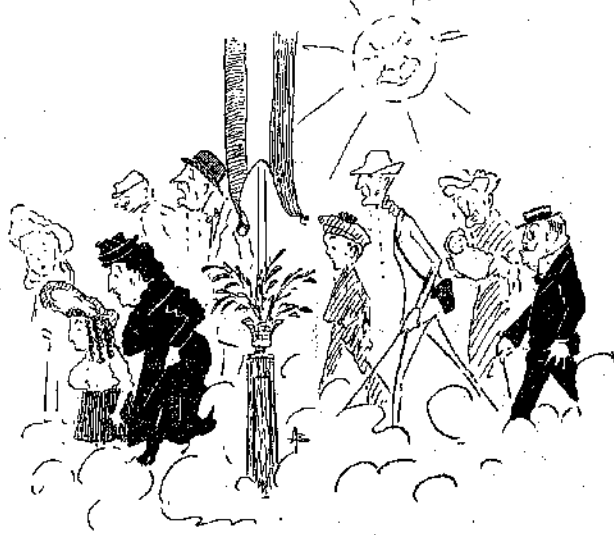
— Ὠραία τὰ εἶπες, ἀλλὰ ἡ ὁμοιοκαταληξία σου εἶνε ὀλίγον ἄτακτῃ, εἶπα πρὸς τὴν Κίρκην.

— Τέτοια ὦρα, τέτοια λόγια! ἀπήνητησεν ἡ ποιήτρια. Δὲν βλέπετε ποῦ εἶνε ἄτακτα ὅλα;

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι γύρω μου δὲν ἐδασίλευε ἡ μεγαλειτέρα τάξις... Πραγματικῶς, τέτοια ὦρα, τέτοιοι στίχοι.

Ἐξάφνα ἀκούω μιὰ φωνή:
— Ζήτω ἡ Διάπλασις!

Ποῖος με ζητωκραυγάζει; Ἀπλοῦστατα, ἕνας συνδρομητῆς μου, ὁ ὁποῖος ἔχει αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, και τὸ ἐφώνησε διὰ νὰ τὸν γνωρίσω. Προσκολλᾶται και αὐτὸς εἰς τὴν παρέα μας. Και μοῦ λέγει, με στίχους ἐπίσης, ἀλλὰ τοὺς ὁποίους προτιμῶ νὰ μεταφράσω εἰς τὸ... πεζόν, ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγωνίσματα, τὸ ροδερῶτερον εἶνε ἐκεῖνο ποῦ κάμνουν οἱ συνδρομηταί μου, ὅταν πολεμοῦν νὰ πάρουν... κανένα βραβεῖον. Δὲν εἶνε ἀσχημὴ ἡ ἰδέα! Τὸν φαντάζομαι κάθε συνδρομητῆν, ὅταν κάθεται νὰ μοῦ γράψῃ, διὰ νὰ πάντησῃ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς, με σκέψιν, με ἀμιλλαν, με ἀγωνίαν... διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν τεραστίαν κίνησιν τοῦ περιοδικῷ μας, και διὰ νὰ διακριθῇ αὐτὸς μεταξὺ τῶν χιλιάδων συναγωνιστῶν. Και δὲν εἶνε μικρὸν τὸ κατόρθωμα, ὁ ἄθλος, ἔστω και ὅταν παίρῃ μόνον τὴν Εὐφημον Μυσίαν, μ' ἐν Εὐσημον, χωρὶς νὰκούσῃ και τὸ: Δεῦτε οἱ εὐλογημέ-

«Οἱ ἄνθρωποι ὑπέφεραν...» (Σελ. 170, στ. α')

νοι τοῦ πατρός μου... ἀποστείλατε τὰς φωτογραφίας σας! Περιέργον πρᾶγμα! Ὅλοι οἱ ποιηταί πηγαίνουν σήμερον εἰς τὸ Στάδιον πεζοί. (Και ἔχουν ποτέ τους οἱ ποιηταί χρήματα γι' ἀμάξι;) Νὰ ὁ Δευκοκύριος Αἰγαλός, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀραδιάζει προκαταβολικῶς τί και τί τοῦ ἀρέσει:

Μ' ἀρέσουν ἡ σφαῖρα, τὰ βάρη
Ὁ δρόμος, ὁ δίσκος και τὸ λιθάρι,
Μ' ἀρέσουν κρητικοὶ, καθὼς και ἱστοί,
Μ' ἀρέσει ἡ πάλη, ἀλτήρες, κοντοί.
Μ' ἀρέσουν οἱ βάρκες και ἡ ποδηλασία
Μ' ἀρέσει ἐπίσης και ἡ ξιφασκία,
Μ' ἀρέσει τὸ βᾶδην και ἡ σκοποβολή,
Μ' ἀρέσουν ὅλα, μ' ἀρέσουν πολὺ.

— Τότε θὰ ἀρέσουν και τὰ πράσινα φύλλα και τὰ κόκκινα μῆλα, ὠραία μῆλα τοῦ κήπου στολή! εἶπεν ὁ Ἀνανίας, χωρὶς ὅμως νὰ λάβῃ καμμίαν ἀπάντησιν.

Ἐπίσης και ἡ Πίστις—Πατρίς ἀγαπᾶ ὅλα τὰ ἀγωνίσματα, διότι:

Ὅλα τὰ ἀγωνίσματα
Τὰ ἔχουν δοξασμένα
Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες
Κ' οἱ τοῦ Εἰκοσιένα.

Τὸ δὲ Ἐθνικὸν Λάβαρον ἀφίνει πλέον τὴν ἐκλογὴν εἰς ἐμέ:

Δὲν εἶμπορῶ νὰποφανεθῶ
Τὸ πῶ καλὸ ποῖο εἶνε
Ὅλα τοὺς εἶνε... πῶ καλὰ
Και τώρα σὺ πᾶ κρίνε.

— Ἐχει δίκην, εἶπε πλησιάζουσα τὴν στιγμὴν ἐκείνην και ἡ Μακεδονικὴ Φάλαγξ. Ὅλα τὰ ἀγωνίσματα εἶνε ὠραία και ἡ ἐκλογὴ ἐνδὲς μοῦ φαίνεται πολὺ δύσκολη. Ἐγὼ τὰ γαπῶ ὅλα, διότι ὅλα ἐδόξασαν τὸ Ἔθνος, ἐστερέωσαν τὴν Πίστιν κ' ἐλάμπρυναν τὴν Πατρίδα.

— Εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν! εἶπεν ὁ ἀδιάρθρωτος ψυχογυῖς.

Αὐτὰ και ἄλλα λέγοντες, ἐρθᾶσαμεν ἐπὶ τέλος εἰς τὸ Στάδιον.

Τὸ μέγα ἀμφιθέατρον ἦτο ἤδη γεμάτον, και ὅμως—περιέργον πρᾶγμα!—ἐγέμιζεν ἀκόμη. Διότι ὅλο ἐν ἤρχετο κόσμος, και συνωστίζετο εἰς τὰς εἰσοόδους, και εἰσωρμούσεν εἰς τοὺς διαδρόμους και ἀνέβαιναν εἰς τὰς κερκίδας και ἐτοποθετεῖτο.

Ἡμεθα ἀπὸ τοὺς τελευταίους, — και ὅμως ὕστερ' ἀπὸ ἡμᾶς πρέπει νὰ ἦλθαν ἄλλαι δέκα χιλιάδες ἀνθρώπων!

Ἐτοποθετήθημεν εἰς τὴν κερκίδα μας, μιαν ἀπὸ τὰς τρεῖς ἐκείνας κερκίδας, τὰς προωρισμένας διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως. Ἦσαν ἤδη ὅλοι εἰς τὰς θέσεις των, και ἅμα μᾶς εἶδαν ἀπὸ μακρῶν ἐσηκῶθησαν, μᾶς ἔχειροκρότησαν και μᾶς ἐζητωκραύγασαν. Ὁ καίμενος ὁ Ἀνανίας, ὁ μακρολέλεκας, ἐπῆγε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν... ἐντροπὴν του, ὅταν εἶδε τὰ βλέμματα τοῦ πλήθους ἐστραμμένα ἐπάνω του. Και μοῦ ἐφίθουσε:

— Ἄχ, τί δὲν θὰ εἶδνα νὰ ἦμουν λιγὰκι κοντότερος!...
— Και κοντότερος, ἐφίθουσε ἡ Ἐλπίς.

«Κάθεται νὰ μοῦ γράψῃ...» (Σελ. 170, στ. β')

Ἄλλ' εὐτυχῶς διὰ τὸν Ἀνανίαν, ἡ προσοχὴ τοῦ πλήθους ἐστράφη ἀμέσως εἰς ἄλλας ὑψηλότητας και... μεγαλειότητες. Αἱ μουσικαὶ ἤρχισαν νὰ παίζου τοὺς ὕμνους. Εἰσῆρχοντο οἱ Βασιλεῖς, αἱ Βασίλισσαι, οἱ πρίγκηπες και αἱ πρίγκηπισσαι με τὴν πολυἀριθμὸν και λαμπρὰν ἀκολουθίαν των. Ὁ Ὀλον τὸ Στάδιον ἀντήχησεν ἀπὸ βροντώδεις ζητωκραυγὰς:

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος!
— Ζήτω ὁ Ἐδουάρδος!
— Ζήτω ὁ Βίκτωρ Ἐρμανουήλ! Βίβα ἡ Ἰταλία!...

«Ἀλλοίμονον ἂν μ' ἐπιαναν!...» (Σελ. 171, στ. β')

Ἐπειτα, ὅλοι αἱ μουσικαὶ μαζὶ—πεντακόσια τέσσα ὄργανα—ἐπαίξαν τὸν Ὀλυμπιακὸν ὕμνον τοῦ Σαμάρρα, και ὁ Βασιλεὺς ἐκήρυξε τὴν ἐναρχίαν τῶν Ἀγῶνων.

Δὲν θὰ σᾶς περιγράψω τὸ θέαμα τοῦ ἐορτασμοῦ αὐτοῦ Σταδίου. Εἰξέσχετε πολὺ καλὰ, ὅσοι τὸ εἶδατε μιαν φορὰν,—και ὅσοι δὲν τὸ εἶδατε ἀκόμη,—

ὅτι εἶνε ἀπερίγραπτον. Δὲν θὰ σᾶς περιγράψω ἐπίσης οὔτε τὴν παρέλασιν τῶν ἀθλητῶν, οὔτε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων ἀγωνισμάτων. Θὰ ἦτο πολυλογία, ἡ ὁποία τίποτε νέον δὲν θὰ σᾶς ἐμάνθανε. Τὸ μόνον ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρει, εἶνε αἱ κρίσεις τῶν φίλων μας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγωνισμάτων, και μόνον τὰς κρίσεις αὐτὰς θὰ σᾶς ἀνακοινώσω εὐχαριστίως.

Και ἀρχίζω.
Κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον ἐξετελέσθησαν οἱ διάφοροι δρόμοι, ἀπὸ τοῦ δρόμου τῶν 100 μέτρων μέχρι τοῦ Μαραθωνείου, πρέπει νὰ μ' ἐπλησίασαν περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸν φίλοι μου, κατερχόμενοι ἐπιτήδες ἀπὸ τὰς θέσεις των διὰ νὰ με χαιρετίσουν και νὰ μοῦ ἐμπιστευθοῦν τὰς ἐντυπώσεις των.

Ἴδου πρώτος—πρώτος ὁ Ἀφρὸς τοῦ Κόματος:

— Μοῦ ἀρέσει πολὺ αὐτὸ τὸ ἀγώνισμα, μοῦ εἶπε. Τὸ προτιμῶ ἀπ' ὅλα. Και εὐρέπετε ἀπὸ ποῖος; Ἀπὸ μιαν ἡμέραν ποῦ ἦμουν ἐστὸ κυνήγι, χωρὶς ἄδειαν. Ἐκεῖ με εἶδαν και μ' ἐκυνήγησαν μερικοὶ στρατιῶται. Ἀλλοίμονον ἂν μ' ἐπιαναν! Ὅλα μοῦ ἐπαίρουν τὸ τουφέκι και θὰ μ' ἐβάλαν νὰ πληρώσω προστιμον βαρῶ. Ἀλλὰ τὸ βᾶζω ἐστὰ πόδια και... ποῦ νὰ με φθάσουν! Ἀπὸ τότε προτιμῶ τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος με ἔσωσε.

— Τί λέτε, καλέ; εἶπε τότε τὸ Γυμνάσιον Μυτιλήνης εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τὸν δρόμον; Τί θὰ ἐγίνοντο, σᾶς παρακαλῶ, οἱ Ἕλληνες τοῦ 97 και οἱ Ρῶσοι τοῦ 904 ἂν δὲν εἶχαν καλὸν δρόμον;...

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ κληρὸν, εἶπεν ἡ Ἀγάπη. Δὲν πρέπει νὰ εἰρωνεύεται κανεὶς ἕνα ἀτύχημα τῆς πατρίδος.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἰρωνεύομαι κανένα, ὑπέλαβε τὸ Πτερόεν Ὀνειρον. Ὁ δρόμος εἶνε τὸ ὠραιότερον ἀγώνισμα, και ἀπόδειξις ὅτι τὸ ἀφίνουν πάντοτε τελευταῖον, ὅπως εἰς τὸ τραπέζι: τὸ γλύκισμα.

— Πάντοτε τελευταῖον; παρετήρησεν ὁ Ἀνανίας ὄχι δά! δὲν βλέπετε σήμερον ποῦ τὸ κάμνουν πρώτο;

Τὸ Πτερόεν Ὀνειρον εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τὸ ἐξήγαγεν ἡ Ἐλπίς.

— Ἄς εἶνε, εἶπε καμμιά φορὰ συμβαίνει... Τὰ παιδιὰ πρώτα—πρώτα τρώγου τὸ γλύκισμα.

— Κ' ἐγὼ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν πάλην, προτιμῶ τὸν δρόμον,

είπεν η 'Αρθούσα Νεότης. Δηλαδή τον Μαραθώνειον. 'Α, όσον φαντάζομαι έκείνον τον Ευκλήην, να τρέχη διά ναναγ- γελην εις τους 'Αθηναίους, ότι ενίκησαν εις τον Μαραθώνα, και να έκπνεη μόλις έπρόφερε την λέξιν «ενικήκαμεν!» Τι ώραϊον, τί ύψηλόν!

— 'Υψηλόν σάν... έμέ, αλλά δεν θά ήθελα να τώ έ- βλεπα, παρετήρησεν ο 'Ανανίας. Φαντασθήτε τον Λούην και τον Σέριγγ, μόλις έμβήκαν εις τώ Στα- διον, να πέσουν έμπρός εις τώ μάτια μας νε- κροί. Θά ήτο φοβε- ρόν!... Λέγουν ότι οι μεγάλοι δρόμοι είνε ά- γώνισμα βάρβαρον...

— Καλέ πού τά- κουμε μεϊς αυτά! διε- μαρτυρήθησαν έν χορῳ οι περιστάμενοι φίλοι μας Πεδίον της Μά- χης, Κνανόλευκον Δά- βαρον, 'Αιμίτιος Γε- λωτοποιός, 'Υπουργός των Ποντικῶν, Ζευ- ξίς, 'Ονειροπόλος της Δόξης, 'Ανοξιάτικο Δουλοῦδι, Δαφνοστε- φής Σημαία και άλ- λοι πολλοί.

Και όλοι μαζί ήρχισαν να έγκωμιάζουν τον Μαραθώνειον, τους Μαραθωνοδρόμους, τώ θέαμα, την ιδέαν, την ιστορίαν και την παράδοσιν. Ευγλωττότερα απ' όλους μου ώμίλησεν ο 'Ονειροπόλος της Δόξης. 'Ιδού όλίγα από τώ λόγιόν του:

— ...'Αλλά και την σήμερον μήπως ο έλληνικός λαός ιδιαίτερος δεν τιμά τον Μαραθώνειον δρόμον, και δεν ή- σθάνθη βαθύτατα τώ τραῦμα όπερ κατά τους έσχάτους 'Ολυμ- πιακούς άγῶνας έλαβε, μη αναδειχθέντων των 'Ελλήνων δρομέων, εις την περιωπήν του Λούη κατά τώ 1896; Και δεν άποδίδει ιδιόζυγαν έθνικήν σημασίαν εις τώ άγώνισμα τούτο, όπερ μάς υπενθυμίζει τās εύλαεϊς ήμέρας καθ' ός ή ελληνική δόξα έφθασεν εις τον κολοφῶνα;

— Έμένα θά μου πής; υπέλαβε τότε τώ Ζήτω ή 'Ελλάς. 'Αμ' δεν έλαβα μέρος κ' έγώ εις τον Μαραθώνειον τού 1906; Ρώτησε και την 'Ε- θνικήν Σημαίαν, ή όποία ήτο ο «άντρο- νέρ» μου... Με τώ μπουμ! έξεκινήσα- μεν. Στην αρχή έμεινα πίσω, έπειτα όμως τούς πέρασα όλους, έκτός του Σέριγγ και του Σουηδου... Αύτος άπεύχε μόνον εϊκοσι μέτρα από έμέ. Με τρία άλματα τον φθάνω και...

— Καλέ μήν τώ ειδες, παιδάκι μου, στον ύπνε σου; διεκοφε τον φίλον μας ή κυρά-Μάρθα.

— 'Ακριβώς! Τά είδα στον ύπνε μου! έδήλωσεν έκείνος.

Η 'Εθνική Σημαία τού έδωσε τότε μιά φάπα, και αι κερκίδες έλιγώθησαν από τώ γέλια...

— Αλλά τώ γέλια διαδέχεται σιωπή και συγκίνησις. Οι δρό- μοι έτελειώσαν και οι διακοβόλοι έτοιμάζονται ναγωνισθόν 'Ο Γεωργαντάς θάμφοσήτησεν την νίκην προς τους ξένους. 'Ολα τώ βλέμματα είνε έστραμμένα μ' έλπίδα και με άγω- νίαν προς τον ώραϊον 'Ελληνα άθλητήν... 'Αλλ' ή νίκη είνε άμφίροπος, ο άγών παρατείνεται. 'Εν τῳ μεταξύ, έλαβαν πάλιν καιρόν να με πλησιάσουν οι ένθουσιασμένοι από τώ

«Τά είδα στον ύπνε μου!...» (Σελ. 172, στ. α.)

θέαμα των διακοβόλων και να μου ανακοινώσουν τās προτιμή- σεις των.

— 'Ο ρίπτων δισκον, ειπε τώ Δερβιακόν 'Ανθος, προς- δίδει εις τώ σώμα του μίαν χάριν και λαμβάνει μίαν υπερέ- φανον στάσιν, τής όποιας στεροῦνται τώ άλλα άγώνισματα.

— Η στάσις αυτή, την όποιαν άπετύπωσεν ο Μύρων εις τώ περίφημον άγαλμά του, είνε άληθινά έξοχος! παρετή- ρησεν ή 'Ισχύς του Περραιμένου» (Και μου έδειξεν έν σχε- διάσμα ιδιόν της τού διακοβόλου, με την άλήθειαν όχι άνε- πιτυχής.)

— Είνε τώ κατ' έξοχήν έλληνικόν άγώνισμα, τώ συνδυά- ζον την ισχύν με την χάριν, προσέθεσεν ο Κνανοῦς Νεϊλος.

— Και όλοι πρέπει νασκουμέθα εις αυτό, ειπεν ή Γλυφο- κουτάλα. 'Εγώ ρίχνω τον δισκον μόλις εις άπόστασιν 10—12 μέτρων, και πάλιν είμαι εύχαριστημένη.

— Κ' έμένα μάρεσει, ειπεν ή Γαλήνη, διότι τώ άγώνισμα αυτό δεν έκθέτει τον άθλητήν εις κανένα κίνδυνον, ένῳ τώ άλλα είνε ούκ όλίγους...

— Έχει όμως και ο κίνδυνος τή χάρι του και την άξία του, παρετήρησεν ή 'Αγάπη.

— Να εδρίσκειται κανείς όπως τώρα εις τώ Παναθηναϊκόν Σταδίον, ειπεν ή Κυρία Δέν με Μέλει, αναμαρμαρωμένον και γεμάτον θεατάς, να αντικρύξη μακρότερα την 'Ακρόπολιν με την σιλουέτταν του Παρθενώνος.

— Μα δεν φαίνεται από έδῶ ή 'Ακρόπολις! διεκοφεν ή μικρά Κική.

— Έπάνω εις τον διαφανή άττικόν ούρανόν, εξηκολούθη- σεν άτάραχος ή Κυρία Δέν με Μέλει, — και να παρακο- λουθῆ τās αρμονικās κινήσεις ένός διακοβόλου... 'Α! τί ώραία άνάνησις της καλαιάς μας δόξης και ωραιότητος!...

— Κ' έγώ προτιμῶ τον δισκον, ειπε τότε ή Γοργόφταρη Νίκη, διότι, καθώς έμαθα, και ο 'Ανανίας εις τον δισκον γυ- μνάζεται...

Ο 'Ανανίας έκατακοκκίνισεν εις την αϊφνιδίαν αυτήν άποκάλυψιν του άθλητικῳ του μυστικῳ.

— Ναι, έψιθύρσε, δεν τώ κρύπτω... 'Αλλά θά περάση πο- λὺς καιρός ως να με ιδῆτε άθλητήν εις τώ Σταδίον. Πρὸς τώ τῳρόν τώ ρεκόρ μου είνε 12,50.

— Πώ! πώ! τί με- γάλο ρεκόρ! Μπράβο, 'Ανανία! έβόησεν ο χο- ρός των συνδρομητῶν.

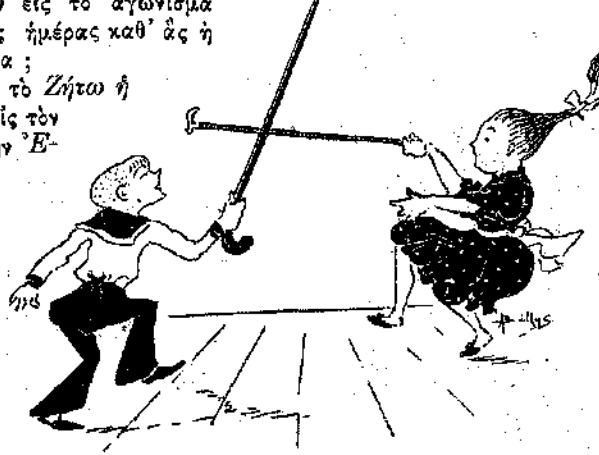
— 'Ο δισκος είνε τώ καύχημα των 'Ελλήνων κατά τους 'Αγῶνας, ει- πεν ο Νάρκισσος. 'Ι- σως τώ άλλα είνε ιδανι- κώτερα. 'Αλλά ποιος δεν προτιμῶ τώ καύχημα τού 'Εθνους του;

— Σύμφωνοι! σύμ- φωνοι! άνέκραξαν ή Φι- λόπατρις 'Ελληνοπού- λα, ή Δόξα της Πατρι- δος, ο Φιλόπατρις 'Ελ- λην και άλλοι πολλοί.

— Οι άθληται του δισκου, ύψωσε τότε την φωνήν έν τῳ μέσῳ του θορύβου ή Αιμόφυρτος Μακεδονία, ομοιάζουν με έξαισιόν τι άγαλμα τού Φειδίου και του Πραξιτέλους, τού όποίου δεν δύναται να υπάρξη ωραιότερον!

— Πραγματικῶς! συνεφώνησεν ή Πατριωτίσσα 'Υπογο- δόσοινα. Μία τωιαύτη αναπαράστασις σώματος διακοβόλου δύναται να διεκδικήσῃ τώ πρωτεία της ωραιότητος και προς αυτήν την 'Αφροδίτην των Μεδίκων.

Τότε ο 'Εσπεραντιστής μάς ειπεν ότι προτιμῶ την λιθο-

«Εμονομάχησα με τον αδελφόν μου...» (Σελ. 174, στ. 6.)

βολίαν ως τώ κατ' έξοχήν 'Ελληνικόν άγώνισμα, με τώ όποϊον συνεφώνησε και ή Παλλάς, έχουσα άνέμη ζωηράν την άνάνησιν της νίκης του Γεωργαντά, ο όποϊος έρριψε τον λιθον μακρότερα απ' όλους και 'Ελληνας και ξένους.

Τά διάφορα άγώνισματα εξηκολούθουν εις τώ Σταδίον. Μετά τον δισκον, έγινε έλμα επί κοντῳ, τού όποϊου θιασώτης είνε ο 'Ελληνικός Παιών. — 'Ε- πείτα ή διαλυσιτίδα, τής όποιας έπλεξε τώ έγ- κώμιον ευγλωττότατα ή Κυρία Σκαρφαλόστρα.

Μεταξύ των άλλων μάς ειπε: «Νά, ιδέτε, φέρουν ένα σχιονί χονδρό και μα- κρό, οι άθληται πιάνουν την μίαν και την άλλην άκρην, και τραβούν, —γυρίζετε διατί; θά ιδούν ποία ομάς είνε δυνατωτέρα, ποία θά τραβήξῃ την άλλην. Διατί αυτό τώ άγώνισμα, ή διαλυσιτίδα, με εύχαριστεϊ τόσο, ούτε έγώ είξέρω καλά, καλά. Τί με προσελκεί εις αυτό; Μήπως ή αγωνία ήτις με καταλαμβάνει διά να ιδῶ ποιος θά νι- κήσῃ; μήπως ή μεγάλη προσπάθεια των άθλητῶν ήτις εις την διαλυσιτίδα γίνεται καταφανεστέρα; μήπως ή ρυθμική κωνοικότης με την όποιαν τρα- βούν; μήπως διότι ή νίκη είνε πολὺ άμφιρρεπής; Νομίζω ότι όλα αυτά μαζί συντελοῦν εις τώ να μου κινούν τόσο τώ ενδιαφέρον. 'Ενεκα τούτων ή διαλυσιτίδα με τραβῶ, με εύχαριστεϊ, με ένδια- φέρει πολὺ, μα πολὺ περισσότερο των άλλων άγωνισμάτων».

— 'Επειτα ήλθεν ο άκοντισμός, με θιασώτιδα την 'Αγκυραν της Σουητίας. «'Ιδέτε, μάς έλεγε, με πόσην χάριν και δύναμιν οι Σουηδοί και οι Νορ- βηγοί ρίπτουν τώ λεπτόν και μακρόν αυτό ξύλον, τώ δικαί- ζον με τόσον ταχύτητα τον άέρα! 'Ο άκοντισμός έχει την λεπτότητα και την χάριν την όποιαν δεν έχουν τώ άλλα άγώνισματα. Δι' αυτό τον προτιμῶ».

— Ηλθεν ή σειρά της έλευθέρας πάλης, και ή Χαριτω- μένη Χίος ως εξής μάς εξήγησε την προτιμήσιν της: «'Ως άγώνισμα, όνομα και πράγμα, προτιμῶ την πάλην. 'Ενας καλαιστής σπανίως γνωρίζει τās δυνάμεις και την τέχνην τού αντίπαλου του. Κάθε άλλο άγώνισμα δύνασαι μόνος σου να εξασκήσῃς, και επί τέλους να γνωρίσῃς και να αισθανθῆς τās δυνάμεις σου. Π.χ. ένας πηδηκτής γνωρίζει πόσα μέτρα πηδᾷ, γνωρίζει πόσα πηδῶν οι συναγωνισται του, και αν τον ρωτήσῃς ποιος θά πάρῃ τώ α' βρα- βείον, θά είνε εις θέσιν να σοι δώσῃ απάντησιν.

— Με τον παλαιστήν όμως αλλαζει ή υπόθε- σις. 'Εδῶ δεν πρόκειται πλέον να πηδήσῃς, ή να έκτελέσῃς άγώνισμά τι χωρίς να αισθάνεσαι κανένα δίπλα σου! 'Εάν λοιπόν αϊφνης σου παρου- σιασθῆ ένας αντίπαλος διπλάσιος υπό σωματικῆν έποψιν, δεν πρέπει να τώ χάσῃς ούτε να αποθαρρυνθῆς. Τότε θά σκεφθῆς την τέχνην σου... την επιδεξιότητά σου! 'Ορεϊσεις να δείξῃς ψυχραιμίαν!

— 'Εδῶ πρέπει να σφιχτῆς με τον αντίπαλόν σου, να ακούσῃς την 'Ηχὸν της Καρδίας του, έντός δε δευτερολέπτων θέλει φανῆ ή δεξιότης, ή άνδρεία, και... ή Νίκη. Μερικῶς όμως φο- ρές πού συμβαίνει τώ έναντίον; Συμβαίνει δηλαδή να εύ- ρεθῆς ένῳπιον αντίπαλου, τον όποϊον πρωτεϊδες με περιφρο- νητικῶ χαμόγελο, και με αὐτάς τās σκέψεις. Αὐτός... αμ'

— 'Ετρεχον κατ' έπάνω μου...» (Σελ. 173, στ. β')

αὐτός... σάν και τέτοιους έγώ κτλ. — και εις τώ τέλος εύρι- σκεσαι ήπατημένος, και άνελπίστως νικημένος. 'Εκτός τού- του, ήμπορεϊ κανείς να καλαισῃ μόνος του; 'Οχι βεβαίως! «Αὐτά είνε τώ όσα σκέπτομαι διά την πάλην. Εύρίσκα- λοιπόν ότι εις αὐτήν την άσκησιν άξίζει καλλίτερον τώ ό- νομα άγώνισμα, παρά εις κάθε άλλην.

— 'Αγωνίσσα λοιπόν και έγώ έως ότου έλθῃ ή ήμέρα της... κρίσεως, σᾶς χαριετῶ!»

— Είπε και έφυγε. Την διεδέχθη δε ο 'Αδύνομος, επειδή την στιγμήν έκείνην ήρχιζε τώ πένταθλον, τώ όποϊον αὐτός προτιμᾷ. 'Ιδού ή χαριτωμένη του διήγησις.

— «Μόλις έλασα τώ άγαπητόν φυλλάδιον σου, έκά- θησα και έγώ να σοῦ απαντήσω εις την έρώτησιν της 24ης Κυριακής όποτε, ως συνήθως συμβαίνει εις έμέ, με καταλαμβάνει... ύπνος...

— «Κατά την διάρκειαν τού ύπνου είδα κάτι... ιδεώ- δη... πελλάϊκα, όμως κατάλληλα όνειρα διά την έρώτησιν της 24ης Κυριακής. 'Επερίπατον τον καθημερινόν μου περίπατον από της οδοῦ Φραγκο- μαχαλά μέχρι της οδοῦ 'Αρτέμιδος (Βουλεβάρτ), όποτε πλησίον τού Γυμνασίου μας, βλέπω μίαν πυ- κνήν φάλαγγα... σκύλων, οίτινες έτρεχον κατ' έπάνω μου. Αὐτούς τούς έπείραζαν άλλοι και έπταίξα έγώ ο καυμένος. 'Εκρινα όπως άσκοπον ν' αντιπαραταχθῶ κατ' αὐτῶν, διότι θά μ' έτρωγαν από κομμάτι, αλλά έτρεξα... και τρέχω, και επί τέ- λους με πολὺν κόπον έφθασα εις την άλυχην. Μό- λις σταματῶ διά να πάρω όλίγον την αναπνοήν μου, έφορμᾷ τι έπάνω... δεν έπρόσεξα καλῶς τί ήτο και

μετά πάλην τώ συλλαμβάνω και τώ λυώνω ως άλλος 'Ηρα- κλῆς... αλλ' έκείνος λείοντα, ένῳ έγώ ένα μικρό γατάκι, τώ όποϊον είχαμεν στῶ σπιτι και έφυγε. 'Επιστρέφω εις την πλαιν, ότε πάλιν ακριβῶς πρὸ τού έλληνικῳ προξενείου μου έρριπταν κάτι μικρά παιδία κάτι... δεν τώ έπρόσεξα, έφοβήθην να μείνω εκεί, διότι θά μου έβγαλαν τώ μάτια... λαμβάνω έν εξ- αὐτῶν και τώ ρίπτω έπάνω 'ς τώ παιδία ως άλλος... Διομή- δης... αλλ' έκείνος έρριπτε άκόντια ένῳ έγώ καλάματα! 'Επέ- ρασα και αὐτῶν τον... κίνδυνον, και σθάνω ακριβῶς 'ς τώ σπιτι όπου ήτο πρὶν τώ γαλλικόν προξενεϊόν, όποτε άλλα παιδία μου έρριπταν πέτρες... 'Αν δεν τούς ανταπέδιδα τούς λιθοβολισμούς των με άλλες πέτρες, αφεύκτως θά μου είχαν χαλασμένη τή μούρην μου. 'Ερριπτα τες πέτρες ως άλλος Γεωργαντάς τον δι- σκον. Φθάνω πλησίον τού σπιτιου, όποτε μου φω- νάζει εις φίλος μου μα- κρόθεν: πηδῆσε άλλως χάνεσαι! Πηδῶ... αλλά μόλις έπέρασα τώ μέρος έκείνο να και σοῦ σκάζει... τώ μέρος έκείνο. 'Από τον κρότον εξύπνησα... Δρόμος, Πάλη, 'Ακόντιον, Δίσκος, 'Αλμα μου άρῶσουν τώ Πένταθλον δηλο- νότι τώ αρχαϊόν.»

«Και ο 'Ανανίας εις τον δισκον γυμνάζεται...» (Σελ. 172, στ. 6.)

«Ετρεχον κατ' έπάνω μου...» (Σελ. 173, στ. β')

ή 'Ηχώ της Καρδίας, προσήλθε διά να μου εἶπῃ τὰς ἐν-
τώσεις της.

—'Εγώ, ἐδήλωσε, προτιμῶ τοὺς ἀγῶνας τῶν μαθητῶν,
εἰς τοὺς ὁποίους βλέπω τὴν δύναμιν, τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν
μεγάλην καρδίαν τῶν μελλόντων στρατιωτῶν τῆς Πατρίδος.

Μετὰ τὴν ὥραιαν τῶν γυμναστικῶν, οἱ μαθηταὶ παρετά-
χθησαν εἰς τὸν στίβον καὶ ἤρχισεν ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων.
'Ενας κῆρυξ, μὲ τηλεβῆσαν, ἐξεφώνει τὰ ὀνόματα τῶν νικη-
τῶν, οἱ ὅποιοι προσήρχοντο καὶ ἐλάμβαναν τὰ βραβεῖά των,
— διπλώματα, κοτίνους, πολύτιμα δῶρα, — ἀπὸ τὰς χεῖρας
τῶν Βασιλέων.

Μία φίλη μου, τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, μ' ἐπλησίασε
τότε καὶ μοῦ εἶπε :

— Πῶς πολὺ ἀπ' ὅλα μοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ στιγμή, ποὺ ἔρ-
χονται καὶ παίρνουν τὰ ἀμάραντα στεφάνια τῶν οἱ Ὀλυμ-
πιονίκαι. Εἶνε ὡς μία ἀποθέσις. Ἄλλο δὲν εἰςξέρω νὰ
εἶπῶ...

Ἄλλὰ τί ἄλλο νὰ εἶπῃ κανεὶς ;

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε καὶ αὐτὸ τὸ πανηγύρι, ἐσηκώθησαν οἱ
Βασιλεῖς, καὶ μὲ τὴν ἰδίαν παμπὴν τῆς εἰσόδου των, ἐξῆλθον
ἀπὸ τὸ Στάδιον. Ἐστάθημεν ἀκόμη ὀλίγον, ἕως νὰ φύγῃ ὁ
πολύς κόσμος, κ' ἐφύγαμεν ἔ-
πειτα κ' ἐμεῖς. Οἱ φίλοι μας,
οἱ περισσότεροι, μᾶς συνάδου-
σαν. Καὶ εἰς τὸν δρόμον, τὸ
δειλιόν, ἐνῶ ἐπληγαίναμεν σιγά-
σιγὰ καὶ μὲ ἀπόλαυσιν, — αὐτὴ ἡ
ἐκιστροφή ἦτο πολὺ διαφορετικὴ
ἀπὸ τὴν ἐρχομὸν, — συνωμιλού-
σαμεν ἀκόμη περὶ τῶν Ἀγώ-
νων.

Τὴν στιγμήν τῆς ἐξόδου μου
ἀπὸ τὸ Στάδιον, μ' ἐπλησίασεν
ἕνας δεκανεὺς τῶν εὐζώνων καὶ
μοῦ ἐνεχείρησε μίαν ἀναφορὰν.
'Ανέγνωσα τὰς πρώτας γραμ-
μάς κ' ἐλιγώθηκα ἀπὸ τὰ γέ-
λοα :

«Κυρία Διάπλασι,
«Ἐπειδὴ λατῶν γινώσκω ὅτι
εἰς τόπον ἐνομαζόμενον Στά-
διον θὰ γίνουσι Ἀγῶνες, ἔ-
σπευσα καθὰ διαταγῆς 225 νὰ
φρουρήσω δημοσίας ἀσφαλείας.
Κ' ἐκεῖ μαζευθήσαντε πλείστοι
οὔσοι μὲ κουντὰ πανιαλόγια καὶ
γυμναί, διὰ κατηγοροῦν διὰ προσ-
βολῆς δημοσίας αἰδοῦς, κτλ.
κτλ.»

Ἄλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκ-
πληξίν μου, ὅταν εἰς τὸ πρόσω-
πον τοῦ Εὐζώνου ἀνεκάλυφα
τὴν ἀγαπῆτήν μου Ἑλληνικὴν
Σημαίαν, ἡ ὁποία εἶχε μετεμ-
φισθῆ ἀκριβῶς διὰ νὰ μ' ἐκ-
πλήξῃ !...

Τελοσπάντων ἐξεκινήσαμεν.
— Κρίμα ποὺ δὲν ἔγιναν καὶ λεμβοδρομιαί ! μοῦ εἶπεν ἡ
'Ἰωάννα Λόζκ. Εἶνε, ξεύρετε, τὸ ἀγώνισμα ποὺ μᾶρέσει καλ-
λίτερ' ἀπ' ὅλα.

— Ἐμένα ἀπεναντίας μοῦ ἀρέσει ἡ σκοποβολή, ὑπέλαβεν
ἡ Ἀργυρία Βασιλόπου. Εἶνε τὸσον χρήσιμος εἰς τὸν πό-
λεμον !

Καὶ ἐκτενῶς μοῦ ἀνέπτυξε τὴν ἰδέαν της. Διεκόπη ἕως
ἀπὸ μερικὸς ἄλλους φίλους μου, οἱ ὅποιοι συνωστίζοντο γύρω

μου, ἀνυπομονοῦντες νὰ μοῦ ὁμιλήσουν ὑπὲρ τῆς ξιφασκίας.

—'Εμένα πρώτα-πρώτα μοῦ ἀρέσει ἡ ξιφασκία' εἶπεν ἡ
Ξανθὴ Μουσιμέ, τὸσον πολὺ, ποὺ ἔφαγα τὸν ἐξάδελφόν μου...

—'Ἐφαγες τὴν... Μὰ τί ; εἶσαι ἀνθρωποφάγος ; διεκοφεν
ἐντῶμος ὁ Ἀνανίας.

—'Ὅχι, καλέ ! τὸν ἔφαγα, πῶς τὸ λένε ; τὸν παρεκά-
λεσα πολὺ νὰ μοῦ μάθῃ τοὺς ξιφισμούς της, καὶ πραγματι-
κῶς μοῦ ἔμαθε καὶ τοὺς ἑπτὰ. Εἶμαι ἀρκετὰ δυνατὴ εἰς τὴν
ξιφασκίαν.

— Καλὰ εἶπα ἐγώ ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἀνανίας καὶ ἀπεμα-
κρύνθη ἀπὸ τὸν φόβον του. Ἄλλ' ἡ κακὴ του Μοῖρα τὸν
ἔρριψε κοντὰ εἰς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν.

— Κ' ἐγὼ ξιφομαχῶ ! τοῦ ἐφώναξε κ' ἐγὼ μονομαχῶ. Ἐ,
καὶ νὰ μοῦ πετάξῃς τὸ γράμμα μου στὸ καλάθι ! ἀμέσως θὰ
σὲ προσκαλέσω σὲ μονομαχίαν !

Ὁ Ἀνανίας ἐτραβήθη ἀπὸ ἐκεῖ ὠχρὸς. Ἡ Ἐαρινὴ Ἐ-
σπέρα μ' ἐπλησίασε κ' ἐξηκολούθησε :

— Εὐρέτετε ὅτι μιά φορὰ ἐμονομάχησα μὲ τὸν ἀδελφόν
μου...

— Μὲ σταθιά ;

— Ὅχι, μὲ μπαστούνια.

— Καὶ θὰ τὰ ἤρες μπασ-
τούνια βέβαια.

— Ἀπεναντίας, ἐγὼ ἐνίκησα.
'Ὀλίγο ἔλειψε νὰ τοῦ χύσω τὸ
μάτι.

— Ὅραία διασκέδασι !

— Μὴν τὰ ρωτᾶτε ! Ἐτρό-
μαξα πολὺ καὶ δὲν ἤξευρα πῶς
νὰ τὴν περιποιηθῶ. Φανικά ὁ-
ξέα, μπαμπάκια, ἐπίδεσμοι καὶ
τὰ ῥέστα...

— Καὶ γι' αὐτὸ τὸ ὠραῖο κα-
τόρθωμα προτιμᾶς τὴν ξιφασκίαν ;

— Τί τὰ θέλετε ! Πάντα ἡ
νίκη εἶνε γλυκερά. Μὴν ξεχνᾶτε
ὅτι ἐνίκησα. Καὶ γιὰ βραβεῖον,
ἔφαγα...

— Μὰ καὶ τὸ βραβεῖον ἔφα-
γες ; ἀνέκραξεν ἀπὸ πέρα ὁ
'Ανανίας. Αὐτὴ τὸν ἐξάδελφόν
της, σὺ τὸ βραβεῖον... Ὅλα λοι-
πὸν τὰ τρώτε σεῖς ;

— Ὅταν τρώγονται ! Δὲν
μᾶφισες νὰ πῶ πῶς τὸ βρα-
βεῖον μου ἦτο ἕνα κουτὶ μπομπό-
για, τὸ ὅποιον μοῦ ἐχάρτισεν ὁ
ἠττημένος ἀντίπαλος.

Τότε ἡ Ἡρωϊκὴ Κρήτη ὠ-
μίλησε σοβαρώτατα κ' ἐπλεξε
τὸ ἐγκώμιον τοῦ ξίφους, τοῦ εὐ-
γενοῦς καὶ ἠρωϊκοῦ. Συνετέρανε
δὲ ὅτι τὸ ἀγώνισμα, τὸ ἔχον
ὄργανον τὸ ξίφος, εἶνε τὸ
εὐγενέστερον καὶ ὠραιότερον
ὄλων.

Τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ξιφομάχους, ὁμιλήσεν ὁ φίλος μου
'Ἐνωσις ἡ Θάνατος. Ἀκούσατε τί μοῦ εἶπε :

« Ἀναγνώσας τὴν ἐρώτησιν τῆς 24ης Κυριακῆς ἐκάθησα
εἰς τὸ γραφεῖόν μου διὰ ν' ἀπαντήσω. Ἐμπροσθεν μου εὐρί-
σκετο εἰς τόμος Διαπλάσεως τῆς α' περιόδου καὶ μία Ἱστο-
ρία τοῦ ἔθνους μας. Ἀνελογίσθη πῶς ἦτο ἡ Διάπλασις πρὸ
τινῶν ἐτῶν καὶ πῶς εἶνε τώρα πῶς ἦτο τὸ ἔθνος μας πρὸ
τοῦ 21 καὶ πῶς τώρα. Καὶ τὸ μὲν ἔθνος ἐδοξάσθη διὰ τῆς
σπάθης, ἡ δὲ Διάπλασις ἠῆξεν καὶ ἐμεγάλωσε διὰ τοῦ...

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΝΙΚΗΤΑΣ Κ. ΒΑΦΡΟΣ

Τυχὸν ὑπὸ τὸ ψευδὸνυμον *Ταπεινὸ Γίασεμι*
πρώτου βραβεῖου εἰς τὴν 28ην Κυρια-
κὴν καὶ πρὸ αὐτῆς Ἀθροῦ βραβεῖου.

[Ἦε Διαπλάσεως 1905, σελ. 199 καὶ 1908 σελ. 407].

ξεσπαθώματος. Ἡ σπάθη λοιπὸν εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁ-
ποία ἐδόξασε τὸ ἔθνος μας ! Ἡ σπάθη εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία
κατόρθωσεν ὥστε ἡ ἀγαπῆτὴ Διάπλασις νὰ ζήσῃ τόσα ἔτη !
Ἡ σπάθη εἶνε ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας θὰ θυνηθῇ ἡ Διάπλα-
σις νὰ ἑορτάσῃ τὴν χιλιετηρίδα της ! Αὐτὴν λοιπὸν νομίζω
ὅτι πᾶς ἑλληνοπαῖς θὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν
ἔργῳ».

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐθεωρήθη πολὺ εὐφυῆ καὶ ἐχειρο-
κρατήθη ἀπ' ὅλους.

Ἐμειναν ἀκόμη νὰπαντήσουν πολλοὶ φίλοι μου, τοὺς ὁ-
ποίους ἐβλεπα ὄλονεν νὰ συνωστίζωνται καὶ νὰ περιμένουν
τὴν σειράν των.

Ἄλλὰ τὴν στιγμήν ποῦ ἐχει-
ροκρατεῖτο τὴν ἀνωτέρω ἀπάντη-
σιν, ἕνα ἄλογον ζευγμένον εἰς
ἕνα βιζαβί, ἐκεῖ κοντὰ μας, τρο-
μάξαν ἀπὸ τὸν αἰφνίδιον κρότον,
ἀφηνίασε.

Εἶδατε ποτὲ σας νὰφηνιάξῃ
ἄλογον μέσα εἰς πυκνὸν πλῆ-
θος ; Ἄν εἶδατε, εἰμπορεῖτε νὰ
φαντασθῆτε τί ἔγινε καὶ τώρα.

Ὁ κόσμος παρεμέρισεν αἰφνι-
δίως, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Ὁ
ἄλλος κόσμος, ποῦ ἦτο μακρύ-
τερα, ἐνόμισε ὅτι ἔγινε καυγᾶς,
ὅτι συνεπλάκησαν οἱ μαθηταὶ
τῶν Γυμνασίων, καὶ κατελήθη
ὑπὸ πανικοῦ, καὶ ἤρχισε νὰ
τρέχῃ καθ' ὅλας τὰς διευθύν-
σεις, νὰ ἐφορᾶ, νὰ συμπαρασύρῃ. Τὸ ἀφηνιασμένον ἄλο-
γον συνελήθη καὶ ἤσυχασε, ὁ δὲ κόσμος ἐξηκολούθει ἀ-
κόμη νὰ φεύγῃ προτροπάδην, διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ ἄγνωστον κίν-
δυνον.

Δισσπάσθημεν, δισκορπίσθημεν, ἐγάθημεν ! Ἄλλου ὁ πα-
κᾶς, ἄλλου τὰ ῥάσα του ἄλλου ἡ Διάπλασις, ἄλλου ὁ Ἀ-
νανίας ἄλλου ὁ Ἀνανίας, ἄλλου τὸ καπέλο του. Πατεῖς με,
πατῶ σε !

Ὅταν τὸ κακὸν ἐκόπασεν ὀλίγον καὶ κατορθώσαμεν οἱ
δισκορπισμένοι νάνασυναχθῶμεν, παρετήρησα ὅτι ἡ παρέα
τῶν φίλων μου, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ὁμιλήσουν, εἶχε
χαθῆ. Δηλαδή, τὴν ἔχασα καὶ μ' ἔχασε. Καὶ μέσα εἰς τὸ ἀ-

πειρον ἐκεῖνο πλῆθος, οὔτε μὲ ξαναεἶδε, οὔτε τὴν ξαναεἶδα !
Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἤκουσα ἄλλας
κρίσεις κατὰ τὴν ἀξιωμανημένον ἐκείνην ἡμέραν, περὶ ἀ-
γωνισμάτων τελομένων ἐκτὸς τοῦ Σταδίου. Νομίζω ὅμως
ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ παρηγορηθῶμεν διὰ τὸ δυστύχημα, διότι
ὅσα ἤκουσαμεν καὶ ἀρκετὰ εἶνε, καὶ ὠραῖα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἐνωσις ἡ Θάνατος [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Χαριτωμένη Χίος [12Ε]. — Ἀδ-
νόνομος [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κυρία Σκαφαλόστρα [10Ε]. — Κίρκη
[8Ε]. — Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης
[5Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς
ἑκαστον) : Δευκοκόμαντος Αἰγιαλός.
— Ζήτω ἡ Ἑλλάς. — Ξανθὴ Μου-
σιμέ. — Ἡχώ τῆς Καρδίας.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς
ἑκαστον) : Ἀνθοῖσα Νεότης. — Αἰ-
μόφυτος, Μακεδονία. — Πατησιώ-
τισσα Πορροδέσποινα. — Ἀγκυρα τῆς
Σουηρίας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς
ἑκαστον) : Ἡρωϊκὴ Κρήτη. — Ἐα-
ρινὴ Ἐσπέρα. — Ἑλληνικὴ Σημαία.
— Σῆμα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (μ' ἐν [Ε]
εἰς ἑκαστον) : Ὅλοι ἄσοι ἀναφέρονται
εἰς τὴν κρίσιν.

«Ἡ σπάθη εἶνε ἐκείνη...» (Σελ. 175, στ' α'.)

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ
ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἄπὸ ὅτι εἶδατε ποτὲ εἰς τὸ θέατρον, τί σᾶς
ἤρροσε περισσότερον καὶ διατί ;

Ἡ ἀπάντησις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς δύο σελίδας
συνήθους ἐπιστολῆς, πρέπει δὲ νὰ εἶνε γραμμὴν εἰς χωρι-
στὸν φύλλον χάρτου μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ δια-
γωνιζομένου.

Δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΩΡΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ :

Καὶ οἱ τρεῖς εἶνε σύμφωνοι, ὅτι οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» της
εἶνε ἡ μεγαλύτερα πνευματικὴ ἀπόλαυσις.

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΡΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ἦτο περασμένο μεσημέρι, ὅταν ἡ Ἀνδρέα ἐξύπνησεν. Ἐχασμουρήθη, ἐ-
τεντώθη, περιέφερε γύρω της τὰ βαρέα
ἀπὸ τὸν ὕπνον μάτια της, χωρὶς νὰ ἐν-
θυμηθῆ εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν
τὴν φυγὴν της καὶ ν' ἀντιληφθῆ ἀκριβῶς
ποῦ εὐρίσκετο. Μόνον ἀπὸ ἐσκέφθη ὀλίγα
δευτερόλεπτα, τῆς ἐπανήλθεν ἡ ἀνά-
μνησις τοῦ σφάλματός της. Καί, καθὼς
ἐσυλλογιζέτο εἰς τί θέσιν εἶχε κατα-
τήσῃ ἀπὸ τὸν φαντασμένον καὶ ζηλό-
φθονον χαρακτήρα της, ἠσθάνθη ἀρκετὴν
ἐντροπήν.

Ἐκλείσσε πάλιν τὰ μάτια της, κ' ἐ-
προσπαθοῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι ὅλα αὐτὰ
ἦσαν ὄνειρον κακὸν καὶ ὅτι θὰ ἐξύπνουσε
μετ' ὀλίγον εἰς τὴν κοιμήσῃ της καμα-
ροῦλαν, εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν, κοντὰ εἰς
τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος πάντοτε τὴν

«Δωμάτιο γιὰ τὴν δεσποινίδα; ...» (Σελ. 166, στ. α')

ἀγαποῦσε, καὶ ὅτι θὰ ἔτρεχαν ὀλοπρό-
θυμοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου, διὰ νὰ
τὴν ὑπηρετήσουν.

Ἄλλοιμονον! δὲν ἦτο ὄνειρον αὐτὸ
ἀδίκῃ ἐπροσπαθοῦσε νὰ κάμῃ νὰ πε-
ράσουν ἄλλαι εἰκόνας ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ
μάτια της; ἡ σκληρὰ πραγματικότης
δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ. Αὐτὸ τὸ δωμάτιον,
ὅπου εἶχε περάσῃ τὴν νύκτα της, καὶ
εἰς πολλοὺς ἄλλους εἶχε χρησιμεύσῃ

ὡς ἄσυλον· αὐτὸ τὸ στῶμα, ὅπου εἶχε
κοιμηθῆ, ἦτο ἀκόμη βαθυλωμένον ἀπὸ
τὸν τελευταῖον ταξιδιωτὴν, ποῦ εἶχε
ἀναπαυθῆ ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνδρέαν.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὴν ἔλαμψε νὰ τὴν πιάσῃ
ῥίγος, καὶ βαθὺς στεναγμὸς ἐξέφυγεν
ἀπὸ τὸ βαρῦθμον στήθος της. Ἦτο ἀπὸ
τώρα μετανοημένη διὰ τὴν φυγὴν της,
κ' ἐσυλλογιζέτο μήπως δὲν ἦτο καλλί-
τερα νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη της, νὰ
πέσῃ εἰς τὰ πόδια τοῦ πατέρα της καὶ
νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὴν ἐλε-
εινὴν διαγωγὴν της. Ἄ! ἂν τὰ γενο-
μένα τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἦτο
δυνατὸν νὰ μὴ ἐγίνοντο! ἂν ἦτο χθὲς
ἀκόμη ἀντὶ νὰ εἶνε σήμερον! τοῦλαχί-
στον δὲν θὰ ὑπέρερον ἀπὸ τὸν ἐλεγχον
τῆς συνειδήσεώς της. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν
ἦτο εἰς τὸ χέρι της νὰ ἐξαλειφῇ τὸ πα-
ρελθόν, καὶ ἐπειδὴ, διὰ τίποτε εἰς τὸν
κόσμον, δὲν θὰ συγκατένευε νὰ ζῇ εἰς
τὴν κατάστασιν τῆς δυσμενείας, ἔκου
εἶχε περιπέσῃ, ὅπως ἐφαντάζετο, ἐσκέ-
φθη ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε νὰ
κάμῃ ἦτο νὰ ἐξακο-
λουθῆσῃ τὸν δρόμον
της καὶ ν' ἀπομακρυν-
θῆ ἀπὸ ἕνα τόπον,
ὅπου, ὡς ἐνόμιζεν, ἡ
παρουσία της δὲν ἦτο
εὐχάριστος πλέον.

Ἐσπρόσθη, ἐπλήσθη
κ' ἐφόρεσε τὰ φορέ-
ματά της, πάντοτε
συλλογισμένη ἔπειτα,
διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ ἀ-
διάκριτα βλέμματα,
παρήγγειλε νὰ τῆς φέ-
ροῦν νὰ προγευμα-
τίσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν
της.

Εἶχεν εἰκοσιτέσσα-
ρας ὥρας νὰ βάλῃ τὸ
παραμικρὸν εἰς τὸ
στῆμα της· ἄλλ' ἡ
νευρικὴ ἐξασφίς δὲν τὴν
εἶχε ἀρίστη νὰ αἰσθαν-
θῆ τὴν πείναν, καὶ δὲν
ἀντελήφθη ὅτι εἶχεν
ἀνάγκην φαγητοῦ διὰ
ν' ἀναλάβῃ δυνάμεις,
παρὰ ὅταν, μετὰ πέντε
λεπτά, μία καμαριέρα
τοῦ ξενοδοχείου τῆς ἔ-
φερε κ' ἔβαλεν ἐμπρὸς

τῆς ἕνα δίσκον φορτωμένον με σειρὰν
ὄλην ἀπὸ ὀρεκτικώτατα φαγητά.

Ἄφου, με ὄρεξιν καλοῦ στομάχου καὶ
καθαρῶς συνειδήσεως, ἐπρογευματίσε
καλὰ, κ' εὐρήκεν ἐξαίρετον τὸ πρόγευ-
μά της, ἠρώτησε πάλιν πότε ἐφυγε
τὸ πρῶτον ταχὺ τραῖνον διὰ τὸ Παρίσι.

— Φεύγονν δύο ἕνα εἰς τὰς 2 καὶ 9,
καὶ ἄλλο ἕνα εἰς τὰς 2 καὶ 39. Τὸ
πρῶτον ὅμως, ἂν καὶ φεύγει μόνον

μισὴν ὥραν προητέρα, φθάνει εἰς τὸ
Παρίσι σχεδὸν δύο ὥρας ἐνωρίτερα.

— Θὰ φύγω λοιπὸν μετὰ τὸ πρῶτον,
εἶπεν ἡ Ἀνδρέα. Φέρτε μου σὰς παρα-
καλῶ τὸν λογαριασμόν, τί ὀφείλω ἐδῶ...

— Ὅταν ἐπληρώσων, ἔκλεισε τὴν βα-
λίτσαν της, ἔδωκε φιλοδώρημα εἰς τὴν
καμαριέραν, καὶ ἐκίνησε νὰ ἐξέλθῃ.

— Μὰ, δεσποινίς, τῆς παρετήρησεν
ἡ σύζυγος τοῦ ξενοδόχου· ὁ σταθμὸς εἶνε
δύο βήματα κοντὰ, κ' ἔχετε ἀκόμη
παραπάνω ἀπὸ μίαν ὥραν καιρὸν διὰ
νὰ πάτε ἐκεῖ.

— Δὲν πειράζει· μοῦ εἶπαν ἔτι ἐδῶ,
εἰς τὸ Τουάρ, ὑπάρχουν πολλὰ ἀξιοθέ-
ατα μνημεῖα. Θὰ χρησιμοποίησω λοιπὸν
τὸν καιρὸν ποῦ μοῦ μένει, διὰ νὰ ρίψω
εἰς αὐτὰ ἕν βλέμμα, πρὶν ἀναχωρήσω.

— Ὡ! δὲν λείπουν τὰ μνημεῖα, δόξα
σοι ὁ Θεός! εἶπεν ἡ ξενοδόχος με ὑπε-
ρηφάνειαν. Ἐχομεν δύο λαμπρὰ ἐκ-
κλησίας, τοῦ ἸΕ' αἰῶνος, τὸν πύργον
τοῦ Πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, παλαιὰ
καλάτια, ἕνα θαυμάσιον πύργον κτι-
σμένον ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους τοῦ
Τουέ, καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα. Δὲν θὰ
προφθάσετε νὰ τὰ ἰδῆτε ὅλα αὐτὰ οὔτε
κὰν ἀπ' ἐξω, ἂν σκοπεύετε νὰ φύγετε
με ἕν ἀπὸ τὰ δύο ἀπογευματινὰ τραῖνα...

— Βεβαίως σκοπεύω νὰ φύγω· καὶ
δὲν θὰ διαθέσω, διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν
πόλιν σας, παρὰ μόνον τὸν καιρὸν ποῦ
μοῦ περισσεύει.

— Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς συνο-
δεύσῃ κανεὶς, τοῦλάχιστον διὰ νὰ κρατῆ
τὴν βαλίτσαν σας;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ· δὲν εἶνε βαρεῖα
καὶ δὲν με στενοχωρεῖ διάλου.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, δεσποινίς. Καλὸ
ταξίδι καὶ καλὴν ἀντάμωσιν!

— Ὅταν τὴν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται,
ἠσθάνθη ἡ ξενοδόχος ἕν εἶδος τύψεως,
καὶ ἐταράχθη ὀπωσδήποτε. Ἐσκέφθη
πῶς τάχα συνέβαινε, μία τόσο μικρῆς
κόρης, σχεδὸν παιδί, καὶ κόρη τόσο καλῆς
οἰκογενείας, νὰ τρέχῃ ἐτσι ὀλομόναχῃ
εἰς τοὺς δρόμους, τόσο μακρὰν ἀπὸ τὸ
σπίτι των. Τῆς ἤλθε πρὸς στιγμήν ἡ ἰ-
δέα νὰ στείλῃ ἕνα τηλεγράφημα εἰς τὸν
κ. Δεβουσύ, διὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν εἶχεν
εἰδῆσιν αὐτὸς διὰ τὰς περιπλανήσεις τῆς
κόρης τοῦ ἡ ὄχι· ἐσκέφθη ὅμως ὅτι,
τέλος πάντων, ὑπάρχουν μερικοὶ γονεῖς
ποῦ ἔχουν τόσο ἀλλοκότους ἰδέας διὰ
τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων των!... ὅτι,
τὸ κάτω-κάτω, αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτε νὰ
πάρῃ καὶ νὰ δάσῃ με αὐτὴν τὴν ὑπό-
θεσιν, καὶ ὅτι πάντοτε θὰ εὐρίσκων οἱ
γονεῖς τῆς ἐκείνην τὴν μικρὰν φυγάδα,
ἂν τυχὸν εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι των,
χωρὶς αὐτοὶ νὰ τὸ γνωρίζουν.

Καί, χωρὶς περισσότερον νὰ σκοτισθῆ
με αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, ἡ καλὴ ἐκείνη
γυναῖκα, ἐξανάπιασε ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ τὴν
ἐργασίαν της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΟΙ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

Ἡ Ἀνδρέα, καθὼς ἐπήγγινεν ἀσκό-
πως, ἔριψε μερικὰ ἀδιάφορα βλέμματα
εἰς τὰ παλαιὰ οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα
κατ' ἀρχὰς τῆς ἐκίνησαν ὀπωσδήποτε
τὸ ἐνδιαφέρον. Κατόπι ἐκύτταξε τὸ ὠ-
ρολόγι της, ἕνα εὐμορφὸν χρυσοῦ ὠρολόγι,
στολισμένον με πολυτίμους λίθους, τὸ
ὁποῖον ὁ κ. Βινιάν, ὁ συνέταιρος τοῦ πα-
τέρα της τῆς εἶχε προσφέρει, ἐκεῖνο ἀ-
κριβῶς τὸ ἔτος, ὡς δῶρον τῆς πρωτο-
χρονιάς. Τῆς ἔμενεν ἀκόμη μίαν ὥραν
περίπου, ἕως ὅτου ἐπιβιβάσθῃ εἰς τὸ τραῖ-
νον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ τὴν μεταφέρῃ
εἰς τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ, μετὰ τὸ νὰ

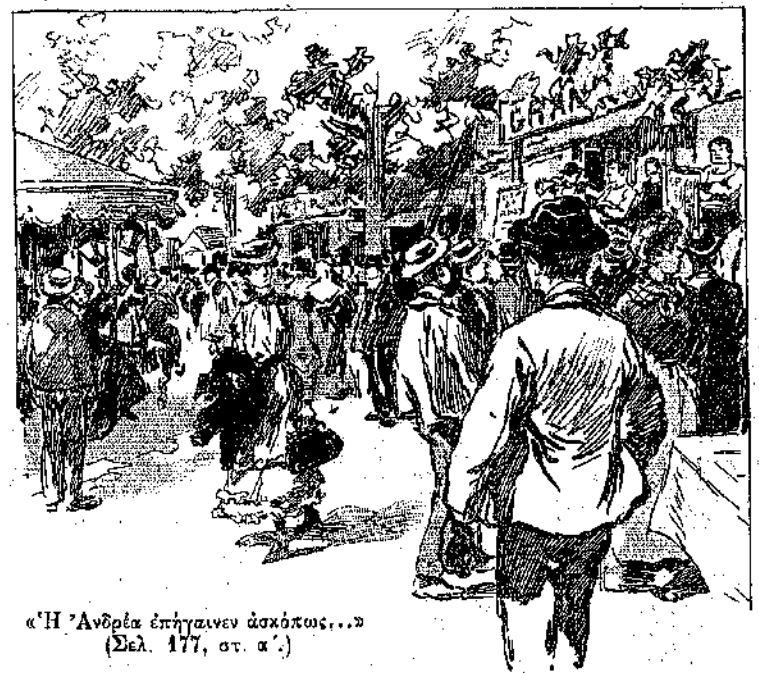
εἰς τοὺς δρόμους, διέτρεχε τὸν
κίνδυνον μήπως τὴν ἀναγνωρίσῃ
κανένας. Ἦσαν πραγματικῶς
ὄλοι οἱ δρόμοι, ἐξ αἰτίας τῆς
τοπικῆς πανηγύρεως, γεμάτοι
ἀπὸ περιπατητῶν, ποῦ εἶχαν
συρρεύσῃ διὰ νὰ ἰδοῦν τὰ ὑπαι-
θρια θεάματα, ὅπου τὰ ὄργα-
νέττα, τὰ τύμπανα καὶ τὰ κύμ-
βαλα, με τοὺς βροντάδεις ἤχους
των, ἔκαμαν ὅ,τι ἤμπορούσαν
διὰ νὰ ἐξεγείρουν τὴν περιέργειαν
τῶν χασομέρηδων. Ἐ-
κρινε φρονιμώτερον ἡ Ἀνδρέα ν'
ἀποφύγῃ τὴν ταραχὴν καὶ τὸν
θόρυβον καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ εἰς
τὴν πέριξ ἐξοχὴν ἀσφαλέστερον
καταφύγιον ἐναντίον τῆς πιθανῆς
ἐκινδύνουσαν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ
ἐκινδύνευεν ἡ ἐπιτυχία τῆς
τρελλῆς ἀποκείρας της.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ
τὰ σπῆτια τῆς πόλεως εὐρίσκε-
ται μίαν ὠραιότατην κρεμαστὴν γέφυρα,
διὰ τῆς ὁποίας ὁ σιδηρόδρομος περνᾷ
ἐπάνω ἀπὸ τὸν ποταμὸν Τουέ, εἰς ὕψος
εἰκοσιεπτὰ μέτρων. Ἡ Ἀνδρέα διηύ-
θυνε τὰ βήματά της πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέ-
ρος, βαδίζουσα, χωρὶς νὰ πολυδιάζε-
ται, εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ρεῦματος
τοῦ ποταμοῦ.

Πρὸς στιγμήν εἴλκυσε τὴν προσοχὴν
της αἱ πολυποικίλοι ὄψεις τῆς τοποθε-
σίας, ποῦ ἦτο ἀπλωμένη ἐνώπιόν της,
χωρὶς οὔτε ἕνας ἄνθρωπος νὰ ταραττῇ
τὴν ἐρημίαν της. Ἡ Ἀνδρέα διεκόπτεν
ἐνίοτε τὰ ὀληνρά της βήματα, διὰ νὰ
συψῆ καὶ νὰ κόψῃ, καθὼς ἐπερνοῦσε,
κανένα ταπεινὸν λουλουδάκι τοῦ ἀγροῦ.
Ἄν τὴν ἔβλεπε, θὰ ἐνόμιζες ὅτι εἶχε
πολὸν καιρὸν ἐμπρὸς της καὶ ὅτι δὲν
ἀνησυχοῦσε διόλου διὰ τὰς ὥρας ποῦ
ἐπερνοῦσαν. Χωρὶς λοιπὸν νὰ τὸ ἐνοή-
σῃ, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ σημεῖον, τὸ
ὁποῖον εἶχε προσδιορίσῃ ὡς ὄριον διὰ
τὸν περίπατόν της, καὶ ἔφθασεν, εἰς ἀπό-
στάσιν ὀλίγων ἐκατοντάδων μέτρων ἀπὸ
τὴν πόλιν, εἰς μέρος ὅπου ὁ δρόμος ἐ-

σχημάτιζεν ἀρκετὰ ἀπότομον ἀνήφορον,
ἀνάμεσα εἰς τὰ χωράφια τοῦ σίτου, τοῦ
ὁποίου τὰ ὄριμα στάχυα, καθὼς ἐκυ-
μάτιζαν μετὰ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ὁμοί-
αζαν με λίμνην χρυσοῦ, ὅπου σαλεύουν
ἀπαλὰ τὰ κύματα...

Τὰ πετραδάκια, ποῦ ἦσαν σκορπι-
σμένα εἰς τὸ χῶμα τοῦ δρόμου, ἐπλή-
γωναν τὰ ἀπαλὰ της πόδια, τὰ ὁποῖα
δὲν ἐπροστάτευεν ἀρκετὰ τὸ στιλπνὸν
σεβρῶ τῶν λεπτῶν της ὑποδημάτων. Ἐ-
σκέφθη λοιπὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἕνα λει-
βάδι, περιτριγυρισμένον με φράκτην ἀπὸ
λευκανάθανας· τὰ ξύλινα κάγκελλα τῆς
εἰσόδου τοῦ ἦσαν ἀνοικτά, καὶ θαρρεῖς
τὴν ἐκαλοῦσαν νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ πα-

«Ἡ Ἀνδρέα ἐπήγγινεν ἀσκόπως...» (Σελ. 177, στ. α')

τήσῃ ἐπάνω εἰς τὸν πράσινον τάπητά
του. Τὸ λειβάδι ἐκεῖνο ἐβαθούλωνεν εἰς
τὸ μέσον κ' ἐσχημάτιζεν ἕν εἶδος μικρᾶς
καϊλάδος· ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ ἡ Ἀνδρέα,
πλησιάζουσα εἰς μίαν ἀπὸ τὰς θημων-
ιάς τοῦ σανοῦ, ποῦ ἔστῆλινον ἐκεῖ τὸν
εὐώδη ὄγκον των, ἔπεσε κ' ἐστρώθη
ἐπάνω εἰς τὸ χόρτον, καταμαγευμένη
ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν.

Ἄ! τί καλὰ, ποῦ ἦτο ἔτσι, ἐξηπλω-
μένη ἀναπαυτικῶς εἰς τὴν μυρωμένην
σκιάν, ἐπάνω εἰς τὸ μαλθακὸν στῶμα
τοῦ σανοῦ, ποῦ ἦτο ἀκόμη παραπεταγ-
μένον ὀλόγουρον εἰς τὴν θημωνιάν! Καὶ
τί ὠραία ποῦ θὰ ἔπαιρνε ἐκεῖ ἕνα
ὑπνον ἕως ὅτου ὁ ἥλιος, ποῦ ἦτο τώρα
εἰς τὸ ζενίθ του, μετριάσῃ τὴν φλόγα
τῶν ἀκτίων του! Δὲν εἶχεν ὅμως ἡ
Ἀνδρέα διόλου τὸν σκοπὸν νὰ ὑποχω-
ρήσῃ εἰς τὸν ὕπνον· μήπως δὲν ἔπρεπε
ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμάς, νὰ ὑπάγῃ
καὶ νὰ ἐπιβιβάσθῃ εἰς τὸ τραῖνον; Ἐξε-
κουράζετο, αὐτὸ καὶ μόνον, ἐνῶ, με
ὄλην της τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν ἡσυ-
χίαν, ἐκύτταξε τὴν τοποθεσίαν ποῦ ἦτο

ἀπλωμένη ἐμπρὸς της. Ἀπέναντί της,
ἕνας λόφος μετὰ τὰ πλευρά του κατὰφυτα
ἀπὸ ἔλατα, τῶν ὁποίων οἱ λεπτοὶ κλά-
νοι ἐκαμπύλωναν ἕως τὸ ἔδαφος· δεξιὰ
ἡ πόλις ποῦ ἐπανηγύριζε, ἀπὸ τὴν
ὁποῖαν τὸ ἀεράκι ἐφερνε, ἐπάνω ἀπὸ
τὰς στεγὰς τῶν οἰκιῶν, μυρῖους φαί-
δροὺς ἤχους· ἀριστερᾶ, ὁ ποταμὸς Τουέ,
τοῦ ὁποίου τὰ γοργὰ ὕδατα ἐσπινθίρι-
ζαν εἰς τὸν ἥλιον, ὡς νὰ εἶχαν ἀργυρὰ
λέπια· τέλος, ὕψηλὰ-ὕψηλὰ, ἐπάνω ἀπὸ
τὴν κεφαλὴν της, ὁ οὐρανὸς εἶχεν ἀπλω-
μένον τὸν ἀπέραντον κυανοῦν πέπλον
τοῦ, τὸν ὁποῖον διήνθιζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
μερικὰ σύννεφα λευκά, ἐλαφρὰ καὶ
διαφανῆ ὡς λεπτὴ γάζα.

Ἐκαμνε ζήτη-
ν ἡ Ἀνδρέα πρὸ ὀλί-
γου μόλις εἶχε προ-
γευματίσῃ· ἂν ἐ-
ξαιρέσετε τὰς ὀλί-
γας ὥρας τῆς ἀ-
ναπαύσεως, τὴν ὁ-
ποῖαν πολὺ ἀργά
εὐρήκεν εἰς τὸ δω-
μάτιον τοῦ ξενοδο-
χείου, εἶχε περάσῃ
εἰς τὸ πόδι, με ἀ-
γωνίαν καὶ ἀνησυ-
χίαν ὄλην τὴν προ-
ηγουμένην νύκτα·
ἐκτός τούτου, ἐ-
πειδὴ δὲν ἦτο συνη-
θισμένη νὰ περι-
πατῆ πεζῇ, ὁ περι-
πάτος ποῦ εἶχε
κάμῃ πρὸ ὀλίγου,
εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ
τῆς ναρκώνῃ τὰ
μέλη. Μ' ὄλην τὴν

ἀπόφασίν της νὰ μὴν ἀφίσῃ νὰ τὴν
πάρῃ ὁ ὕπνος, σιγά-σιγά τὰ βλέφαρά
της ἐθάβουναν, τὰ μάτια της ἐπαίξαν
λίγακι, κ' ἔπειτα ἐκλείσαν· τῆς ἐφυγεν
ἡ συναίσθησις τῆς καταστάσεως, μετὰ
πτέρᾳ τοῦ ὄνειρου, καὶ τέλος ὁ ὕπνος
τὴν ἐκυρίευσε, καὶ ἀπεκοιμήθη...

Πόσῃ ὥρᾳ διήρκεσεν ὁ ὕπνος της;
Ἡ Ἀνδρέα δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τὸ
εἰπῇ, ὅταν ἐξάφνα, τὴν ἐξύπνησεν ἕνα
δυνατὸν χασμουρητό, τὸ ὁποῖον ἐφάνη ὅτι
ἀνεβέθη ὀπίσω ἀπὸ τὴν θημωνιάν. Καὶ
σχεδὸν ἀμέσως, μίαν φωνὴ ἀνδρική, βά-
ναυσος καὶ βραχνή, τὴν ἔλαμψε νὰ ρι-
γῆσῃ.

— Ἐμπρὸς, Νελίδα, ἔλεγεν ἐκείνη ἡ
φωνή· καιρὸς νὰ τὸ κόψουμε λάσπη· θὰ
εἶνε τώρα περασμένες πέντε, καὶ φτά-
νει πιά ὁ ὕπνος. Ἦ· ἀκούεις;

— Βέβαια καὶ τ' ἀκούω· δὲν εἶμαι
κουφή, καὶ δὲν εἶχα ἐγὼ, ὡς νὰ ἐσένα,
πιωμένο κρασί, γιὰ νὰ τὸ χωνέσω.
Δρόμο λοιπὸν κ' ὅσο πιδ γρήγορα,
τόσο καλλίτερα!

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

Η ΦΩΛΙΤΣΑ

— "Αχ! Πέτρο μου, είπεν η Μαρίκα εις τον αδελφόν της, βλέπεις έκείνη την φωλίτσα εκεί επάνω. ψηλά ψηλά στην κερασιά;... "Αχ! πώς ήθελα να την έχω! Είνε καρδερινάκια μέσα, κι' έμένα μ' άρεσουν πολύ αυτά τα πουλιά!

— "Ο Πέτρος δέν ήμπορούσε τίποτε ν' άρνηθη εις την αδελφούλαν του. "Εσκαρφάλωσεν άμέσως εις τδ δένδρον, και ή έπιθυμία της Μαρίκας έγινε.

— "Η φωλίτσα ήτο στα χέρια της. "Οι τί νόστιμα που είναι! Και είναι τέσσερα! "Εχουμε κι' άλλας μερικά φτεράκια, κίτρινα-κίτρινα!

— "Κ' επειδή ο Πέτρος δέν έλεγε τίποτε, ή Μαρίκα τον έκύτταζε καλά και του είπε: — "Μπα! τί έκαθες, και φαίνεσαι λυπημένος; Μήπως έφοβήθηκες μήν πέσης από τδ δένδρο;... μήπως έχεις κτυπήσει πουθενά;

— "Οχι, Μαρίκα, δέν έκτύπησα, ούτε έφοβήθηκα' άλλο πράγμα με κάνει και λυπούμαι. Μου φαίνεται πως δέν έκαμα καλά να βγάλω την φωλίτσα από την θέσιν της, όπου ούτε ο ήλιος ούτε ή βροχή την έπειράζαν... Και να δής... καθώς έπηγα να την ξεκολλήσω, ή καιμένη ή καρδερίνα, ή μάνα των μικρών, ήλθε κι' έκάθησε σ' ένα κλαδάκι παραπάνω, κι' εφώναζε τόσο λυπητέρα!... "Εσυλλογίσθηκα τότε τα δάκρυα που έχυεν η μαμιά μας, όταν έσύ ήσουν άρρωστη. Και ήθελα να κατέβω χωρίς την φωλιά, ύστερα όμως είπα πως καλλίτερα είναι να χαρής έσύ, παρά να πεκραίνωμαι έγω για την λύπη της καρδερίνας. "Αχ! να και τδ άρσενικό!... Φωνάζουν και τα δύο τώρα. Θαρρώ, Μαρίκα μου, πως είμαι καλό παιδί, που τα έχώρισα από τα παιδάκια τους!

— "Εχεις δίκαιο, Πέτρο' δέν έκαμαμε καλά είμαστε κακά παιδιά... Τι να κάνω όμως τώρα;... Κ' έγω τδ βλέπω τώρα' θά λυπούμαι πολύ, άμα τδ βλέπω, τδ πουλάκια μου... Πάει πιά ή χαρά, που έπηρα, άμα είδα να μου τδ φέρνης.

— "Ο Πέτρος έμεινε μίαν στιγμήν συλλογισμένος.

— "Νά, τί θά κάμω, είπε. Θά βάλω την φωλίτσα μέσα σ' ένα κλουβί. Θ' άψήσωμε άνοικτό τδ πορτάκι του, και θά τδ κρεμάσωμε στην κερασιά. Και, για να διορθωθ ή άδικία που έκαμαμε στον πατέρα και την μητέρα των μικρών, θά τους φέρνωμε έμεις φαγάκι τδ κλουβί, για να μήν κουράζονται να πηγαίνουν να την φέρνουν...

— "Ενώ ο Πέτρος έπήγαινε να φέρη τδ κλουβί, ή Μαρίκα έστέκετο κι' έκύτταζε προσεκτικά την φωλίτσα που έκρατούσε

στα χέρια της' και, όταν ο αδελφός της επέστρεψε, του είπε:

— "Είδες, Πέτρο, τί εύμορφα που είναι καμωμένη ή φωλίτσα; Κύνταζε, τί εύμορφα που είναι πλεγμένα έδω τα χόρτα με τρίχες, και από μέσα έχουν μαλλάκια! είναι και στερεά καμωμένη και εύμορφη ή φωλίτσα.

— "Ω! έγω, τδ ξέρω αυτά που μου λές, χρόνια τώρα! Τα πουλάκια είναι πολύ έπιτήδετα εις αυτήν την τέχνην' κάμουν τές φωλίτσες των τεχνικά, ώστε δέν περνά μέσα ούτε άνεμος ούτε νερό.

— "Βλέπεις πως την έχουν τυλιγμένην απ' έξω με λειχίνες, από εκείνες που βγαίνουν εις τους κορμούς των δένδρων;

— "Και γιατί αυτό;

— "Διά να μή διακρίνεται ή φωλίτσα από τα κλαδιά, όπου είναι κολλημένη' κι' έτσι οι έχθροι των μικρών πουλιών δυσκολώτερα να την εύρισκουν...

— "Α!... ώστε έχουν έχθρους και τδ άθωα πουλάκια;

— "Κ' έρωτάς; έφου κι' έμεις, που τ' αγαπούμε τόσο πολύ, έπήγαμε να τδ χωρίσωμε από τους γονείς των;

— "Η Μαρίκα έσχυσε τδ κεφάλι. — "Και... που εύρήκανε αυτό τδ μαλλί και τές άλογότριχες κι' καρδερίνες;

— "Στδ δρόμο, επάνω σ' άγκάθια, όπου, καθώς περνούν τδ πρόβατα και τδ άλογα, τρίβονται καμμιά φορά, και αφήνουν λίγο μαλλάκι ή καμμιά τρίχα...

— "Βλέπεις τίποτε δέν χάνεται εις τον κόσμον' όλα χρησιμεύουν. "Υπάρχουν πουλάκια, που μαζεύουν τδ χνούδια και τδ παύπουλα που παίρνει ο άέρας, τδ φτεράκια που πέφτουν, και, άμα δέν έχουν αρκετά ώστε να κάμουν μαλακό τδ στρωματάκι των μικρών των, ξεριζώνουν και δικά τους φτερά, από τδ στήθος των.

— "Πονούν, αλλά ύποφέρουν τον πόνον με χαράν, διότι γνωρίζουν ότι θά εύχαριστήσουν τδ παιδάκια των.

— "Και τί καθαρή που είναι ή φωλίτσα! — είπεν ή Μαρίκα, ή οποία είχεν άρχισή να συλλογίζεται πόσας θυσίας έκαμναν και οι ίδιοι της γονείς διά να την εύχαριστούν, διά να μή της λείπη τίποτε...

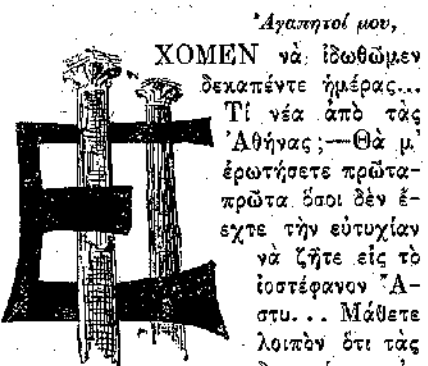
— "Ο Πέτρος έκρέμασε τδ κλουβί όπως είχεν είπη' έπειτα έπήρε την αδελφούλα του κι' έπηγαν να κρυφθούν πίσω από μιά πυκνή βραγιά από πασχαλιές, διά να ιδούν τί θά έκαμναν ο πατέρας και ή μητέρα των μικρών πουλιών.

— "Είς την άρχην, φοβισμένοι και οι δύο, έπετούσαν από κλαδί σέ κλαδί, κι' έκύτταζαν παντού με άνησυχίαν και κτυποκάρδι. "Επί τέλους, ή καρδερίνα άπεφάσισε κι' έμβηκε πρώτη μέσα στδ κλουβί, κι' έπιασε να δώση φαγάκι στδ μικρά της, που είχαν άνοικτά τδ στοματάκια

των κι' εφώναζαν πεινασμένα' ήλθεν έπειτα και ο πατέρας, και τότε όλη ή οικογένεια έφάνη χαρούμενη και εύτυχής, διότι εύρέθη πάλιν μαζεμένη στην φωλίτσα της.

ANNA ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

— "Αγαπητοί μου, δεκαπέντε ήμέρας... Τι νέα από τας Αθήνας; — Θά μ' έρωτήσετε πρώτα-πρώτα δσοι δέν έρχετ την εύτυχίαν να ζήτε εις τδ ισοτέφανον 'Αστυ... Μάθετε λοιπόν ότι τας δεκαπέντε αυ-

— "Εν άρχή ήν ή ύποδοχή του Βασιλέως της 'Ιταλίας, έπειτα έγένετο ήμιν Μεγάλη Έβδομάς, έπειτα ήλθε τδ Πάσχα, έπειτα οι Πανελλήνιοι Άγώνες και τέλος ή Πρωτομαγιά. Δέν είχαμεν ήσυχάση ακόμη από τδ Στάδια και τας φωταφίας και τδ τρεγάματα τδ προς τιμήν του Βίκτωρος Έμμανουήλ, και ιδού άμέσως μās προσκαλούν οι κώδωνες των έκκλησιών εις Έπιταφίους και 'Αναστάσεις, και τδ Ζάππειον εις Καλλιτεχνικήν. Έκθεσιν, και τδ Στάδιον πάλιν εις τούς άγώνας, και ή Πρωτομαγιά εις τούς κήπους των Πατησίων και των Άμπελοκήπων. Που να πρωτοτρέξη κανείς και που να πρωτοπροφθάση!... "Η αλήθεια είναι ότι οι Αθηναίοι δέν κουράζονται και δέν βαρύνονται εύκολα. Δός τους έορτάς και θεάματα, καθησίδ και χάζεμα, και πάρ την ψυχή τους... "Αλλ' ή αλήθεια είναι πάλιν, ότι αι έορταί αυτών των ήμερών ήσαν τόσοσ πολλοί, ώστε ένίκησαν την αντοχήν και αυτών των Αθηναίων. Και τδ κακόν εξέσπασεν εις βάρος των Πανελληνίων Άγώνων. "Ολας σχεδόν τας ήμέρας τδ Στάδιον ήτο κατά τδ δύο τρίτα κενόν. Και μόνον την τελευταίαν Κυριακήν έγέμισε κάπως, πρώτον διότι ήτο Κυριακή, και δεύτερον διότι οι Αθηναίοι θά έβλεπαν ένα θεάμα, προς τδ οποίον άνέκαθεν έδειξαν την μεγαλειέραν στοργήν: τούς μαθητάς γυμναζομένους. "Ολα κανείς τδ βαρύνεται, αλλ' αυτό δχι. Είνε τόσοσ ώραιον, τόσοσ νέον, ώστε πάντοτε νομίζει κανείς ότι τδ

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— "Λοιπόν, κύριοι, είπεν ο Άγγλος άστυνόμος, θά συγχωρήσετε την πλάγην της άστυνομίας μας' εύκολον ήτο να γελασθ ή από μίαν τόσοσ καταπληκτικήν όμοιότητα, άφου σεις οι ίδιοι, που γνωρίζετε και τδ δύο πρόσωπα, δέν ήμπορέσατε να τδ διακρίνετε από τας φωτογραφίας των... Κύριε Ζουανίκ, ιδού τδ χαρτιά σας, τδ όποια ο άνεπιός σας έχασεν εις μίαν έκτροχίαισιν' τίποτε δέν λείπει από αυτά, ούτε τδ διαβατήριά σας με τας φωτογραφίας σας, ούτε τδ συστατικά του Σίρ Σέσιλ Ρόδς. Άφου έφύγατε από την Βλουμφοντάιν, εύρέθησαν αυτά τδ χαρτιά, και, χάρις εις αυτά και τας πληροφορίας που έστάλησαν από τον Σίρ Σέσιλ Ρόδς τον ίδιον, ο σταθμάρχης άνεγνώρισε την πλάνην του, και διαταγαι έδόθησαν διά να σάς εύρουν. Έστάθη άδύνατον να εύρεθ ήτε, τδ χαρακτηριστικά σας όμως έστάλησαν εις άλλας τας πόλεις. Αλλά και πάλιν θά μās έξεφεύγατε, αν ο Κάφρος οδηγός σας, με την έλπίδα πως θά έπαιρνε την σχετικήν άμοιβήν, δέν ήρχετο να σάς καταγγείλη ως κατασκόπους των Μπόερς, ότι τάχα περιέρχεσθε την χώραν μαζί μ' ένα λιποτάκτην Άγγλον αξιωματικόν. Έγω δέν έφανταζόμην τότε ποίοι είσθε, αλλά, με τδ πρώτον βλέμμα που έρριφα επάνω σας, άμα σάς είδα εις τδ γραφεϊόν μου, άνεγνώρισα τον κ. Ζουανίκ και τον κ. Κλοαρέκ, από τας φωτογραφίας των που είχα. Τώρα, είμαι όλοπρόθυμος να σάς ύπηρετήσω, λυπούμαι δέ μόνον ότι ο κ. Άμών δέν είναι έδω, διά να ώρληθ ή και αυτός από τας εύκολίας που θά σάς κάμω διά τδ ταξείδι σας. "Αν έπιθυμήτε να πάτε εις τδ Μπουλαβάγιο, θά σάς δώσω στρατιωτικήν συνουδιαν έως την Μαϊφκιγκ, όπου θά πάρτε τδ τραϊνον κατ' εύθειαν διά την πρωτεύουσαν της Ματαμπελελάνδης' αυτό, νομίζω, είναι τδ φρονιμώτερον. Να σηκωθ ήτε τώρα και να τρέχετε διά να βρ ήτε τον σύντροφόν σας, θά ήτο περιττόν, διότι δέν έχετε πολλας πιθανότητας να τον συναντήσετε. Από τώρα και εις τδ εξής, δέν έχει τίποτε πλέον να φοβήται' θά πάτε λοιπόν με την ήσυχίαν σας και θά τον περιμένετε εκεί κάτω... "Όσον διά σάς, αγαπητέ μου Μάκεσων, θά σάς στείλω εις την Άκραν, όπου, περιμένων την σειράν σας διά να επιστρέψετε εις την πατρίδα, θά ζήσετε ως αίχμάλωτος επί λόγφ τιμής, άφου τώρα πλέον δέν σάς έπιτρέπεται να πολεμήσετε.

— "Αδύνατον! έχω δώση τον λόγον μου εις τον κ. Άμών να τον άκολου-

θ ήσω εις τδ Μπουλαβάγιο, και θέλω να τον συναντήσω εκεί.

— "Είνε τρέλλα αυτό, δέν ήμπορώ να σάς τδ έπιτρέψω. Ποτέ δέν έρέθη τοιούτος όρος προς άπελευθέρωσιν αίχμάλωτους, και είναι κίνδυνος μήπως έκτεθ ήτε εις προσβλητικας ύπονοίας.

— "Πολύ καλά, είπεν ο Σίρ Βασίλης, του όποιου τδ μάγουλα που είχαν κίτρινη εις τδ διάστημα των όλίγων ώρων της νηστείας, έπαιρναν πάλιν με την βοήθειαν της καλής χωνεύσεως τδ άδρον ρόδινον χρώμα των.

— "Απαθέστατα, έβγαλε τδ ρεβόλβερ του, λέγων:

— "Δέν παραδέχομαι να ζώ άτιμασμένος εις την ιδέαν του ανθρώπου, που μου έσωσε την ζωήν και ήμπορεί τώρα, με όλον του τδ δίκαιον, να ύποθέση ότι όλα αυτά έφρόντισα έγω να προετοιμασθουν, διά να ύπεκφυγω από την ύποχρέωσιν, που έχω αναλάβη.

— "Εστήριξε την κάνναν του όπλου του εις τον δεξιόν του κρόταφον, αλλ' ο άστυνόμος, ο κ. Ζουανίκ και ο 'Υδών, ώρμησαν και τον έκράτησαν πριν πυροβολήση.

— "Κάμειτε ό,τι σάς άρέσει, είπεν ο κ. Ουίλλιαμς' θά εξηγηθήτε, άμα επιστρέψετε...

— "Όλα λοιπόν είχαν διορθωθ ή. Δυστυχώς ο κ. Ζουανίκ, μόλις έτελείωσεν αυτή ή συνομιλία, έπαθεν από δυνατόν πυρετόν κι' έμεινεν εις τδ κρεβάτι όκτώ ήμέρας. Ο Σίρ Βασίλης και ο 'Υδών, μ' όλην την βίαν που είχαν να τραβήξουν τον δρόμον των, ήναγκάσθησαν να μείνουν πλησίον του, όταν δέ επί τέλους ήδυνήθησαν ν' αναχωρήσουν από την Πραιτωριαν, ο διευθυντής της άστυνομίας τους παρεχώρησεν έν άνακαυτικόν λεωφορείον, τδ όποϊον τους έφερεν εις την Μαϊφκιγκ. Σταθμοί διά να αλλάζουσαν άλογα ήσαν έτοιμασμένοι από πριν εις διάφορα σημεία της πορείας των, και οι ταξειδιώται μās έφθασαν, χωρίς πολλούς κόπους, εις τον σταθμόν, όπου έπήραν τδ τραϊνο διά τδ Μπουλαβάγιο.

— "Την 1ην Μαρτίου, μίαν δηλαδή ήμέραν μετά την προσδιορισμένην διά την συνέντευξιν με τον Βολκώφ, έφθασαν εις την πρωτεύουσαν της Ματαμπελελάνδης.

— "Τον πρώτον άνθρωπον που συνήντησαν, άμα έμβήκαν εις τον δρόμον, που έχει πλάτος 30 μέτρων και διασχίζει όλην την πόλιν, ήτο ο Γιάγκος Άμών.

— "Επήγαινε μόνος του, με σκυμμένο κεφάλι.

— "Κύριε Γιάγκο! παιδί μου! κύριε Άμών! — αυτά αι κραυγαί άντήχησαν συγχρόνως, και ο νέος εύρέθη περικλωμένος από τούς φίλους του.

— "Μ' όλην όμως την χαράν του που έδλεπε τον θεϊόν του και τον προστατευόμενόν του, έμενε βαρύθυμος' τδ χα-

ρακτηριστικά του ήταν βαθουλά από τον κόπον, το ωχρόν πρόσωπόν του εξέφραζε βαθειάν αποθάρρυνσιν.

— Και ο Βόρις Βολκώφ; — ήρώτησεν ο κ. Ζουανίχ.

— Νά, τί άφισε και μου έδωκαν, πρό μιās ώρας, καθώς έφθανα μ' ένα άλογο, κατακοιμένο από τὸ τρέξιμο.

Έξεδιπλωσεν ένα φύλλο, και οι τρεις σύντροφοί του ανέγνωσαν :

«Ο Βόρις Βολκώφ δεν περιμένει. 'Η συνάντησις ήτο ώριμμένη διά τας 28. Χαίρετε.»

— 'Αχ, μικρούλη μου, έψιθύρισεν ο θεός Κόναν' να έλθης από τόσον μακράν, να βασιζής τόσας αισθηματικάς έλπίδας εις αυτό τὸ ταξίδι, και τώρα!...

Είνε πολὺ σκληρὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... ἄκαρδος εἶνε λοιπόν;

— 'Ω, θεέ μου! ανέκραξεν ὁ Γιάγκος — αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔσωσε τὸν πατέρα μου, και ὁ πατέρας μου τὸν ἀγαποῦσε. 'Αναγνωρίζω τὰ σφάλματά μου' λησμονῶν κάποτε τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου μου, ἔσταματοῦσα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅπου με παρέσυραν τὰ αἰσθηματικά μου και ἡ φαντασία μου, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ βαδίζω κατ' εὐθείαν ἐμπρός. Οἱ Μπέρς δὲν εἶχαν διόλου τὴν ἀνάγκην μου... 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

— 'Αν ἤμουν περισσότερον φρόνιμος και λογικὸς, δὲν θὰ ἔφθανα παράκαιρα εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Διότι βέβαια δὲν ἦτο πρόπον νὰ περιμένῃ ὁ Βόρις Βολκώφ τὸν Γιάγκον 'Αμών...

χηγὸς και ὁ 'Ιανὲς ἐπλησίαζαν τρέχοντες.

— Και τὰ Δίδυμα; ήρώτησεν ὁ κ. Ζουανίχ.

— Εἶνε εἰς ἀσφαλέστατον μέρος' ὁ Χάνς κοιτεῖται νὰ γίνῃ καλά.

— Και ποῦ εἶνε τώρα;

— Εἰς τοῦ 'Αρχοντος τοῦ Πυρός.

— Εἰς τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ἔλεγε μιὰ φορὰ ὁ κ. Σέσιλ Ρόδς; ήρώτησεν ὁ 'Υδών.

— 'Εσεῖς ὅμως τί σκοπεῦετε νὰ κάμετε τώρα; Διότι ἐχάσατε τὴν συνέντευξίν σας με τὸν Βολκώφ...Θὰ τὸ ἐννοούσαμεν ἀπὸ τὴν μορφήν σας, ἂν δὲν τὸ ἐγνωρίζαμεν ἀπὸ πρῖν.

— Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ὁ

«'Εστῆριξεν τὴν κάναν...» (Σελ. 179, στ. γ')

Γιάγκος, ἀποκαρδιωμένος. 'Εσεῖς, Μόνα και 'Ιανέ, ἐσεῖς ποῦ γνωρίζετε τὸν εὐεργέτην τοῦ πατέρα μου, εἰπέτε μου ἂν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν συναντήσω, διὰ νὰ τὸν παρακαλέσω τουλάχιστον νὰ με συγχωρήσῃ...

Τόση ἀπελπισία ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὰ κουρασμένα χαρακτηριστικά του, ὥστε ὁ 'Ιανὲς συνεκινήθη.

— Εἰσθε ἀποφασισμένοι κάθε κίνδυνον ν' ἀντιμετωπίσετε διὰ νὰ ἰδῆτε τὸν Βόριν Βολκώφ;

— Κάθε κίνδυνον, και τὸν θάνατον ἀκόμη! ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος, μέσ' ἀπὸ τὴν φυγῆν του.

— Λοιπόν, ἐμεῖς θὰ σᾶς ὀδηγήσωμεν εἰς τὴν κατοικίαν του.

— 'Ω! εὐχαριστῶ, 'Ιανέ, — ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος, σφίγγων τὰ χεῖρά του μικροῦ βασιλέως.

— Κ' ἐγὼ σὲ ἀκολουθῶ, παιδί μου, εἶπεν ὁ κ. Ζουανίχ.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, δὲν εἰν' ἔτσι, κύ-

ριε Γιάγκο; — ήρώτησεν ἀμέσως ὁ 'Υδών. — Και ποῦ θὰ πάτε; ήρώτησεν ὁ 'Αγγλος, πρακτικώτερος αὐτός.

— Εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Ρωδεσίας.

— 'Ω! μὰ τὸν Δία! ανέκραξεν ὁ Σίρ Βασίλης Μάκκσον, και ἔπειτα, ἀφοῦ ἐσυλλογίσθη ὀλίγα δευτερόλεπτα:

— 'Εγχεῖ ἐκεῖ πρώτης τάξεως κυνήγι! 'Εγὼ εἶμαι ἐλεύθερος, νὰ πάω ὅπου θέλω και νὰ κάμω ὅ,τι θέλω, ἀνίκανος ὅμως νὰ πολεμήσω διὰ τὴν πατρίδα μου, ἕως ὅτου τελειώσῃ ὁ πόλεμος. Μὲ πατρνετε κ' ἐμένα;

— 'Ο κ. 'Αμών πρέπει ν' ἀποφασίσῃ, εἶπεν ὁ 'Ιανὲς.

— 'Αν δέχονται οἱ σύντροφοί μας, ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν ὁ Σίρ Βασίλης ἔλθῃ μαζί μας, ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος.

— Σύμφωνα, ἐδήλωσεν ὁ 'Ιανὲς. Σᾶς εἰδοποιῶ ὅμως, διὰ νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ πρῖν ὁ καθένας σας εἰς τί κινδύνους ἐκτίθεται, ἐτι θάφισωμεν μετ' ὀλίγον τοὺς πολιτισμένους τόπους διὰ νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὴν ἀγρίαν ζώνην, κ' ἐκεῖ θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπερασπίζωμεν τὴν ζωὴν μας, ἀπὸ τὴν μίαν ὄραν εἰς τὴν ἄλλην, ἐναντίον μυρίων κινδύνων!

— 'Εγὼ λατρεύω τὰς ἀγρίας συγκινήσεις! ἐβεβαίωσεν ὁ 'Αγγλος.

— 'Ο κ. Ζουανίχ ἐρήγησεν, ἀλλὰ δὲν ἔδειξε τὴν συγκίνησίν του' ὁ Γιάγκος, ὅλος ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἔλπίδα ἐτι θὰ εὑρίσκε τὸν Βόριν Βολκώφ, δὲν ἤκουσε τίποτε πλέον' ὁ 'Υδών ἔκαμε ἕνα πῆδημα, ἕως ἐπάνω, ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

— Μὰ τὴν ἀγίαν 'Ανναν, εἶπε, μ' ἀρέσει καλλίτερα ἡ γῆ τῶν λεόντων και τῶν ἵπποποτάμων παρά ἡ γῆ τῶν 'Αγγλων, (και χωρὶς νὰ σᾶς κακοφανῇ, Σίρ Βασίλη!) — Τοὺς σκοτώνεις, σὲ σκοτώνουν, ἀλλὰ συνενοήσατε ἐπὶ τέλους!

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

— Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... ἀνεστέναξεν ὁ Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴν τὴν ριψοκίνδυνον ἐκστρατείαν, δὲν εὐρήκεν ἄλλο νὰ εἰπῇ παρά τὴν ἐπίκλησιν, ποῦ τόσας φορές, ὅταν ἦτο μικρὸς, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ προφέρουν οἱ ψαράδες τῆς πατρίδος του, ὅταν παρεδίδοντο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ 'Ωκεανοῦ...

Η ΞΕΝΗΤΕΙΑ

'Αχ ὅλα ἐδῶ μου εἶνε πικρὰ Στὴν ξενιτεῖά ὅλα ξένα Τὰ πῖο δημοφᾶ ὅλα εἶνε νεκρὰ Νεκρὰ εἶνε ὅλα γιὰ μένα.

Γλυκεῖα μανούλα μου' καλὲ Πατέρα μου' ἡ ψυχὴ μου Σιμὰ σας νάφθω ὅλο μου λέει Στὴ χώρα τὴν καλὴ μου.

Τοὺς κάμπους μου νὰ ἰδῶ κ' ἐκεῖ Νὰ μπά' μέσ' ἐτὸ σπιτάκι, Ποῦ με τὸ φῶς του τὸ γλυκὸ Μὲ ἀνάστανε παιδάκι.

Ν' ἀκούσω τὸ μουρμουρητὸ Τὸ γάργαρο τῆς βρύσης Κάτου ἀπ' τὸ φῶς τοῦ ἄχινωτοῦ Τῆς ροδινης μας δύσης,

Και σὲ νυχτώσει και γινεῖ Χρυσώτερο σκοτάδι Ν' ἀκούω τὴν ἄκαυτη φωνὴ Ποῦ χύνει τὸ κοπάδι.

'Αχ μέσ' ἐτὸ ξένα ποῖός πονεῖ Ποῖός σφίγγει μου τὸ χεῖρι: Φίλος δὲν εἶδα νὰ φανῇ Παιδί ἕνα ποῦ με ξέρει.

'Αστε με, ἀφήστε με νὰ ἰδῶ Τὴν πῖο γλυκεῖά μου χώρα' Δὲν ἔχω ὁ δούτσουρος ἐδῶ Παρηγοριᾶς μου ὅρα!

(Κατὰ τὸν Ch. Marelle)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΚΛΑΨΙΑΡΑΚΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ.

'Υστερα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας, καινούρια ἱστορία! Ὁ Κλαψιαράκος μας εἶχε τρυπώσῃ τὸ κεφάλι του μέσα σὲ μιὰ τρύπα ποῦ ἦτο στὸ φράχτη, και εἶχεν ἰδῆ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κατὶ γουρουνόπουλα, πῖο μεγάλα ἀπὸ τὸν Κλαψιαράκο. Και εἶχαν ὅλα ἀπὸ ἕνα χαλκὰ σιδερένιο στὴ μύτη...

— Γιατί ἔχουνε αὐτὰ τὰ κουλουράκια στὴ μύτη; ἐρωτᾷ ὁ φιλαράκος μας.

— Διότι ἐσκαλίζανε τὸ χῶμα, ἀπαντᾷ ὁ Σμαραγδής.

— Και τοὺς κάνει κακὸ νὰ τὸ σκαλίζουν;

— Βεβαίωτατα! γιατί ἀλλοίως ὁ ἀφέντης τους δὲν θὰ ἔκανε τόσα ξεῖδα νὰ τοὺς ἀγοράσῃ αὐτὰ τὰ στολίδια.

— Δὲν θέλω ἐγὼ νὰ μου βάλουνε κουλούρια στὴ μύτη.

— Λοιπόν, νὰ μὴ σκαλίζῃς και σὺ τὸ χῶμα.

— Ναι, μὰ ἐγὼ θέλω νὰ σκαλίζω τὸ χῶμα, δὲν θέλω ὅμως νὰ μου τρυπήσουνε τὴ μύτη και νὰ μου βάλουνε κουλούρι.

κανένα περιδῶλι με πατάτες, και νὰ σοῦ δώσουνε τὴν ἄδεια νὰ σκαλίζῃς και νὰ τὲς τρῶς!

— 'Εγὼ θέλω νὰ μείνω ἐδῶ, θέλω νὰ σκαλίζω τὸ χῶμα, και δὲ θέλω κουλούρι στὴ μύτη... ἴ... ἴ... ἴ!

Τὰ ἄλλα ζῶν τῆς αὐτῆς τόσον εἶχαν κουρασθῆ με τὰ αἰώνια κλάμματα

«Ὡραία ἰδέα, κόρη μου...» (Σελ. 181, στ. γ')

τοῦ Κλαψιαράκου, ὥστε ὅλα τὸν ἔδλεπαν με κακὸ μάτι. Και ὅλα: αἱ ἀγελάδες και τὰ μαχαράκια των, αἱ φοράδες και τὰ πουλαράκια των, ἡ κατσούκα, ὁ γάιδαρος, τὰ πρόβατα, ὅλα μαζί ἔβαλαν τὲς φωνές:

— Θὰ σοῦ πᾶσῃς ἐπὶ τέλους, Κλαψιαράκο; Μὰς ἐπήρες τ' αὐτιά με τὲς φωνές σου!

Και τόσο κακὸ ἔγινε, ὥστε ἡ νοικοκυρὰ και ἡ ψυχοκὸρη ἐβγήκαν στὸ κατώφλι νὰ ἰδοῦν τί ἔτρεχε.

Και νὰ ὄητε, ἐκεῖνη τὴν στιγμή, εἶχανε αἱ δύο των συμβούλιον, γιὰ ἕνα πολὺ σπουδαῖο ζήτημα. Ὁ νοικοκύρης και ἡ νοικοκυρὰ ἐπαντρεύανε τὴν κόρη τους με τὸν γυῖο τοῦ παρῆδρου, κ' ἔπρεπε νὰ κανονισθῇ ἀπὸ πρῖν τὸ τραπέζι τοῦ γάμου. Και ἡ νοικοκυρὰ ἤθελε νὰ κάνουν ἕνα τραπέζι, ποῦ νὰ μὴν ἔφαγε κανεὶς στὸν κόσμο τέτοιον, ἄλλη φορὰ...

Νὰ τί εἶχαν ἀποφασίσῃ: σοῦπα και βραστό, δέκα κοτόπουλα φρικασέ, μοσχάρι με καρόττα, λαγὸ στυφάδο, γλώσσα κοκκινιστῆ, τὸν πῖο μεγάλο γάλλο παραγεμιστὸ, παπάκια με μπάμιες, μπούττια-σκόρδο, κοτόπηττα, ριζόγαλο, φρυγανιές, αὐγοκαλάμαρα, και μιὰ τουρτα μεγάλη και δέμηλῃ ἴσα με τὸ ταβάνι.

Ἡ νοικοκυρὰ ὅμως δὲν ἦτανε εὐχαριστημένη.

— 'Αμα ἡ κόρη τοῦ μυλωνᾶ ἔστειλε φανώθηκε με τὸ μεγάλο τὸ ἀγόρι τοῦ πεταλωτῆ, τὸ τραπέζι τους ἦτανε, θαρρῶ, πῖο πλούσιον... εἶχε περισσότερα φαγητά...

— Νὰ κάνουμε τότε κ' ἕνα γαλατομπούρεκο, ἐπρότεινε ἡ Ζαμπέττα, ποῦ τῆς ἄρεσαν πολὺ τὰ γλυκίσματα.

— Τί τὸ θέλεις τὸ γαλατομπούρεκο, κόρη μου! 'Αμα τὸ βάλῃς στὸ στόμα σου ἔλυσε κ' ἔλας. Κοστίζει πολὺ, και τόπο δὲν πιάνει στὴν κοιλιά...

— 'Αμα τὸ βάλῃς στὸ στόμα σου ἔλυσε κ' ἔλας. Κοστίζει πολὺ, και τόπο δὲν πιάνει στὴν κοιλιά...

— 'Αμα τὸ βάλῃς στὸ στόμα σου ἔλυσε κ' ἔλας. Κοστίζει πολὺ, και τόπο δὲν πιάνει στὴν κοιλιά...

μαθητών του Χείρωνος, οι οποίοι κατέβαλλαν διά ροπάλου τα θηρία του Πηλίου, και του συγχρόνου κυνηγού του ένεδρευόντος με το δίκαννον όπισθογεμής όπλον του ακίνδυνα και άθια πτηνά.

Το κυνήγιον ήτο τότε αυτός ο ύπερ ύπάρξεως άγων ήτο πάλη διαρκής του ανθρώπου προς τα άγρια ζώα δια την ανήρωη και άπόλυτον κατάκτησιν τής γής, και ήτο προσέτι το μόνον μέσον διά την προμήθειαν των άπαραιτήτων του βίου: κρεάτων και δερμάτων.

Σήμερον μετέπεσεν εις ακίνδυνον, ως επί το πολύ, ένασχόλησιν, ή όποία, όταν δεν χρησιμοποιήται ως βιοποριστικόν έπάγγελμα, είνε εύχάριστος σωματική άσκησις, ώφέλιμος υπό πάσαν έποψιν εις την υγείαν και έξδχως μορφωτική του χαρακτήρος.

Έν τούτοις και ο σύγχρονος κυνηγός, ο θηρεύων τους άκάκους λαγούς ή τας τρυφεράς τρυγονας, όταν περιφέρεται εις τους άγρούς και εις τα δάση, μακράν του θορύβου των πόλεων και τής τύρβης τής ανθρωπίνης κοινωνίας, αισθάνεται είδος ύπεροχής και ύπερηφανείας και φαντάζεται έαυτόν ύπέριστον κυρίαρχον τής δλης φύσεως.

Είνε τούτο άφύπνισις κληρονομική, ή όποία, άνέκαθεν και από γενεάς εις γενεάν μεταδιδόμενη, έφθασε μέχρι τής ιδιικής μας ψυχής: Τήν εξήγησιν αυτήν διδουν όσοι δεν δύνανται να έννοήσουν πώς ο πλέον πολιτισμένος, ο πλέον αγαθός και θερμός φίλος των ζώων άνθρωπος, ο μη έχων τίποτε το αιμοχαρές και άγριον, καταλαμβάνεται αιφνης κατά τας ώρας του κυνηγίου από το αυτό θηρευτικόν μένος έναντιόν άβλαβών, και ένίοτε άχρήστων εις αυτόν ζώων και πτηνών, από το όποιον καταλαμβάνετο και ο προϊστορικός ροπαλοφόρος πρόγονός του, όταν άντεμετώπιζε τους λέοντας και τας άρκτους των όρέων και των δρυμώνων.

Όπωςδήποτε όλίγοι είνε οι μη έχοντες τα όρμεύματα κυνηγού κατά την νεανικήν ηλικίαν. Άλλ' εις άλλους, ως εκ των όρων του βίου ή του τρόπου τής ανατροφής, τα όρμεύματα αυτά καταπνίγονται όριστικώς και άμετακλήτως, εις άλλους περιορίζονται και έκδηλούνται σπασμωδικώς μόνον, δοθείσης άφορμής, εις άλλους τέλος καλλιεργούνται και αναπτύσσονται.

Κατά πόσον είνε πρέπον εις έλευθέραν πολιτείαν όχι μόνον να μη περιορίζη την προς το κυνήγιον τάσιν των πολιτών, αλλά και να την ύποβοηθή και να την χρησιμοποιή, και ως ώφέλιμον άσκησιν και ως άριστήν προπόνησιν δια τους μέλλοντας ύπερασπιστάς τής πατριδος, εύγλωττότερον και πειστικώτερον παντός άλλου άνέπτυξεν ο Ξενοφών εις τον Κυνηγετικόν του:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Δόσολος: — Διατι ο άπόστολος Άναδράς λέγειται πρωτόκλητος; Ο Μαθητής: — Διότι τα εις ας είνε τής πρώτης κλίσεως. Έσάλη υπό τής Έλληνικής Ίδεας

α' Ωφελήσονται δ' οι έπιθυμήσαντες τούτου του έργου πολλά ύγιάν τε γάρ τοις σώμασι παρασκευάσους και όραν και άκούειν μάλλον, γηράσκουσιν δέ ήττον τα δε προς πόλεμον μάλιστα παιδεύει. Πρώτον μόν τα όπλα όταν έχοντες πορεύονται όδοις χαλεπής, ούκ άπεροΰσιν άνέξονται γάρ τους πόνους δια το εΐθίσθαι μετά τούτων αϊρείν τα θηρία. Έπειτα εύνάξεσθαι τε σκληρώς δυνατοί εσονται και φύλακες είναι αγαθώ του έπιτακτομένου. Έν δε ταίς προσόδοις ταίς προς τους πολεμίους άμα οίοι τε εσονται επίτενοι και τα παραγγελόμενα ποιείν δια το ούτω και αυτοί αϊρείν τας άγρας. Τεταγμένοι δ' έν τω πρόσθεν ού λείψουσι τας τάξεις δια το καρτερέϊν δύνασθαι. Έν φυγή δε των πολεμίων όρθώς και άσφαλώς διώξονται τους έναντίους έν παντί χωρίω δια συνήθειαν. Δυστυχήσαντας δε οικείου στρατοπέδου έν χωρίοις ύλώδεσι και άποκρημονίς ή άλλοις χαλεποίς, οίοι τε εσονται και αυτοί σώξεσθαι μη αίσχρώς και έτέρους σώζειν ή γάρ συνήθεια του έργου παρέξει αυτοίς πλέον τι είδέναι.»

Όλη αυτή ή ύπερ του κυνηγίου συνηγορία, και μετά την πάροδον είκοσιτεσσάρων αιώνων, δύναται να επαναληφθή σήμερον, και έντονωτερον μάλιστα. Διότι, ένδ' άφ' ενός, κατά τους ισχύοντας θεσμούς των έλευθέρων Κρατών, όλοι οι πολίται όφείλουν να γίνουν στρατιώται, εξ άλλου πολλοί εκ τούτων, κατοικοϋντες εις πόλεις και επιδιδόμενοι εις έπαγγέλματα μαλακά ή καθίστικα, γίνονται άσθενικοί, νωθοί και άχρηστοί δια την άμυναν τής πατριδος, όταν τύχη ανάγκη.

Το κυνήγιον είνε εκ των μέσων εκτεινών, τα όποια εις ανθρώπους παντός επαγγέλματος, πάσης κράσεως και πάσης ηλικίας δύναται να δώσουν άφορμήν, ώστε να άλλάσουν τρόπον ζωής, να ποικίλουν την φθοροποιόν μονοτονίαν του καθημερινού έργου, να άποφεύγουν τον μολυσμένον άέρα των πόλεων, να κινώνται, να περιπατοϋν, να αναπνεύουν έξω εις τους άγρούς, εις τα βουνά, εις τα δάση.

Άλλ' επειδή τίποτε δεν εύδοκιμεί εις την ανθρωπίνην ψυχήν, το όποιον δεν έρριζώθη και δεν εκαλλιεργήθη από νεαρής ηλικίας, πρέπει και ή τάσις προς το κυνήγιον να ριζώνεται και να καλλιεργήται, ως μέρος τής δλης σωματικής άγωγής των νέων.

Όταν ήτοι ήτοι τότε αυτός ο ύπερ ύπάρξεως άγων ήτο πάλη διαρκής του ανθρώπου προς τα άγρια ζώα δια την ανήρωη και άπόλυτον κατάκτησιν τής γής, και ήτο προσέτι το μόνον μέσον διά την προμήθειαν των άπαραιτήτων του βίου: κρεάτων και δερμάτων.

Σήμερον μετέπεσεν εις ακίνδυνον, ως επί το πολύ, ένασχόλησιν, ή όποία, όταν δεν χρησιμοποιήται ως βιοποριστικόν έπάγγελμα, είνε εύχάριστος σωματική άσκησις, ώφέλιμος υπό πάσαν έποψιν εις την υγείαν και έξδχως μορφωτική του χαρακτήρος.

Έν τούτοις και ο σύγχρονος κυνηγός, ο θηρεύων τους άκάκους λαγούς ή τας τρυφεράς τρυγονας, όταν περιφέρεται εις τους άγρούς και εις τα δάση, μακράν του θορύβου των πόλεων και τής τύρβης τής ανθρωπίνης κοινωνίας, αισθάνεται είδος ύπεροχής και ύπερηφανείας και φαντάζεται έαυτόν ύπέριστον κυρίαρχον τής δλης φύσεως.

Είνε τούτο άφύπνισις κληρονομική, ή όποία, άνέκαθεν και από γενεάς εις γενεάν μεταδιδόμενη, έφθασε μέχρι τής ιδιικής μας ψυχής: Τήν εξήγησιν αυτήν διδουν όσοι δεν δύνανται να έννοήσουν πώς ο πλέον πολιτισμένος, ο πλέον αγαθός και θερμός φίλος των ζώων άνθρωπος, ο μη έχων τίποτε το αιμοχαρές και άγριον, καταλαμβάνεται αιφνης κατά τας ώρας του κυνηγίου από το αυτό θηρευτικόν μένος έναντιόν άβλαβών, και ένίοτε άχρήστων εις αυτόν ζώων και πτηνών, από το όποιον καταλαμβάνετο και ο προϊστορικός ροπαλοφόρος πρόγονός του, όταν άντεμετώπιζε τους λέοντας και τας άρκτους των όρέων και των δρυμώνων.

Όπωςδήποτε όλίγοι είνε οι μη έχοντες τα όρμεύματα κυνηγού κατά την νεανικήν ηλικίαν. Άλλ' εις άλλους, ως εκ των όρων του βίου ή του τρόπου τής ανατροφής, τα όρμεύματα αυτά καταπνίγονται όριστικώς και άμετακλήτως, εις άλλους περιορίζονται και έκδηλούνται σπασμωδικώς μόνον, δοθείσης άφορμής, εις άλλους τέλος καλλιεργούνται και αναπτύσσονται.

Κατά πόσον είνε πρέπον εις έλευθέραν πολιτείαν όχι μόνον να μη περιορίζη την προς το κυνήγιον τάσιν των πολιτών, αλλά και να την ύποβοηθή και να την χρησιμοποιή, και ως ώφέλιμον άσκησιν και ως άριστήν προπόνησιν δια τους μέλλοντας ύπερασπιστάς τής πατριδος, εύγλωττότερον και πειστικώτερον παντός άλλου άνέπτυξεν ο Ξενοφών εις τον Κυνηγετικόν του:

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Ο καθρέπτης.

Η Φρόσω αγαπούς πολύ την γαριά της και πολύ συχνά επήγγαιεν εις το σπίτι της να την βλέπη. Ένα πρωί, ένδ' ήτο διαορμόναχη εις το δωμάτιον τής γαριάς κ' έπαίξε με την όμπρελίτσα της, έδωσε μια στον καθρέπτη, χωρίς να το θέλη, και τον έσπασε. Δέν ειπεν όμως κανενός τίποτε, κ' επέστρεφεν εις το σπίτι των.

Όταν ήτοι ήτοι τότε αυτός ο ύπερ ύπάρξεως άγων ήτο πάλη διαρκής του ανθρώπου προς τα άγρια ζώα δια την ανήρωη και άπόλυτον κατάκτησιν τής γής, και ήτο προσέτι το μόνον μέσον διά την προμήθειαν των άπαραιτήτων του βίου: κρεάτων και δερμάτων.

Σήμερον μετέπεσεν εις ακίνδυνον, ως επί το πολύ, ένασχόλησιν, ή όποία, όταν δεν χρησιμοποιήται ως βιοποριστικόν έπάγγελμα, είνε εύχάριστος σωματική άσκησις, ώφέλιμος υπό πάσαν έποψιν εις την υγείαν και έξδχως μορφωτική του χαρακτήρος.

Έν τούτοις και ο σύγχρονος κυνηγός, ο θηρεύων τους άκάκους λαγούς ή τας τρυφεράς τρυγονας, όταν περιφέρεται εις τους άγρούς και εις τα δάση, μακράν του θορύβου των πόλεων και τής τύρβης τής ανθρωπίνης κοινωνίας, αισθάνεται είδος ύπεροχής και ύπερηφανείας και φαντάζεται έαυτόν ύπέριστον κυρίαρχον τής δλης φύσεως.

Είνε τούτο άφύπνισις κληρονομική, ή όποία, άνέκαθεν και από γενεάς εις γενεάν μεταδιδόμενη, έφθασε μέχρι τής ιδιικής μας ψυχής: Τήν εξήγησιν αυτήν διδουν όσοι δεν δύνανται να έννοήσουν πώς ο πλέον πολιτισμένος, ο πλέον αγαθός και θερμός φίλος των ζώων άνθρωπος, ο μη έχων τίποτε το αιμοχαρές και άγριον, καταλαμβάνεται αιφνης κατά τας ώρας του κυνηγίου από το αυτό θηρευτικόν μένος έναντιόν άβλαβών, και ένίοτε άχρήστων εις αυτόν ζώων και πτηνών, από το όποιον καταλαμβάνετο και ο προϊστορικός ροπαλοφόρος πρόγονός του, όταν άντεμετώπιζε τους λέοντας και τας άρκτους των όρέων και των δρυμώνων.

Όπωςδήποτε όλίγοι είνε οι μη έχοντες τα όρμεύματα κυνηγού κατά την νεανικήν ηλικίαν. Άλλ' εις άλλους, ως εκ των όρων του βίου ή του τρόπου τής ανατροφής, τα όρμεύματα αυτά καταπνίγονται όριστικώς και άμετακλήτως, εις άλλους περιορίζονται και έκδηλούνται σπασμωδικώς μόνον, δοθείσης άφορμής, εις άλλους τέλος καλλιεργούνται και αναπτύσσονται.

Κατά πόσον είνε πρέπον εις έλευθέραν πολιτείαν όχι μόνον να μη περιορίζη την προς το κυνήγιον τάσιν των πολιτών, αλλά και να την ύποβοηθή και να την χρησιμοποιή, και ως ώφέλιμον άσκησιν και ως άριστήν προπόνησιν δια τους μέλλοντας ύπερασπιστάς τής πατριδος, εύγλωττότερον και πειστικώτερον παντός άλλου άνέπτυξεν ο Ξενοφών εις τον Κυνηγετικόν του:

Όπωςδήποτε όλίγοι είνε οι μη έχοντες τα όρμεύματα κυνηγού κατά την νεανικήν ηλικίαν. Άλλ' εις άλλους, ως εκ των όρων του βίου ή του τρόπου τής ανατροφής, τα όρμεύματα αυτά καταπνίγονται όριστικώς και άμετακλήτως, εις άλλους περιορίζονται και έκδηλούνται σπασμωδικώς μόνον, δοθείσης άφορμής, εις άλλους τέλος καλλιεργούνται και αναπτύσσονται.

Κατά πόσον είνε πρέπον εις έλευθέραν πολιτείαν όχι μόνον να μη περιορίζη την προς το κυνήγιον τάσιν των πολιτών, αλλά και να την ύποβοηθή και να την χρησιμοποιή, και ως ώφέλιμον άσκησιν και ως άριστήν προπόνησιν δια τους μέλλοντας ύπερασπιστάς τής πατριδος, εύγλωττότερον και πειστικώτερον παντός άλλου άνέπτυξεν ο Ξενοφών εις τον Κυνηγετικόν του:

Όπωςδήποτε όλίγοι είνε οι μη έχοντες τα όρμεύματα κυνηγού κατά την νεανικήν ηλικίαν. Άλλ' εις άλλους, ως εκ των όρων του βίου ή του τρόπου τής ανατροφής, τα όρμεύματα αυτά καταπνίγονται όριστικώς και άμετακλήτως, εις άλλους περιορίζονται και έκδηλούνται σπασμωδικώς μόνον, δοθείσης άφορμής, εις άλλους τέλος καλλιεργούνται και αναπτύσσονται.

— Και τώρα, κολληκί μου, ειπεν έπατα, γυθ να δοΰμε τί σκοπεύεις να μου κάμης; — Έγώ;... Τίποτε. Το βιβλίο δεν ήτανε δικό μου.

— Δέν ήτανε δικό σου; Ποιανού λοιπόν ήτανε; — Μου φαίνεται πως ήτανε εκείνου του νέου με τα μαδρα μουστάκια, που μιλούσε μ' εκείνον τον άλλον κρύτον στην άλλην άκρα του βαγονιού, κ' έρχεται, θαρρώ, τώρα να πάρη το βιβλίο του... Είνε, ξερείς, και άθλητής...

(Φαίνεται ότι αυτήν την στιγμήν, ή το τραίνο έφθασεν εις τον σταθμόν, ή τα πράγματα έγιναν παραπολύ σοβαρά, διότι το σημειωματάριον του Άνανία δεν σημειώνει τίποτε παρακάτω.)

Το αύγό της Σελήνης.

Έλαμπεν ή Πανσέληνος εις την Άνατολήν, και όλίγον μακρότερα της ο πλανήτης Ζεύς, σκεδόν με δσην και ή Πανσέληνος λάμπην. Και ή μικροβλα Κάκια τα εις κ' έβαλε τας φωνές.

— Ω! Ω! κυττάτε! Το φεγγάρι έγέννησεν ένα αύγό!

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

[Κατά πρότασιν τής Προσφιλούς Άνανήσεως — ιδε φυλλάδιον 19, σελ. 151. — Ιδρύσαμεν Ταμείον ύπέρ των μικρών ες Άγγιλίου Προσφύγων, ονομάς του όποιου είνε ή δωρεάν εις αυτούς παροχή τής Διαικλίσεως των Παιδών. Προς τον σκοπόν τούτον είνε δεσκαί εσφορά ή ολιουδήποτε κοστού παρ' όλων μας ή ολιουδήποτε άλλων έπιθυμούντων να συνεισφέρουν.]

Β' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes Νυκτολόγιο, Κρίτων, Έλληνική Αθήνη, Νίτσα Μοσχίδου, Ρέμβη, Ησα, Μόρωσις.

Έκ προηγουμένων εισφορών... Δρ. 43.40 Τό όλον μέχρι τέλους Άπριλίου... Δρ. 53.50

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) Τόμοι 14 (οι εξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φρ. 1,10. Τόμος 1 (ο 10ος πλησιάζων να εξαντληθί) φρ. 10. Τόμοι 3 (οι εξής: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) προς φρ. 2,50 έκαστος. ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1906) Τόμοι 5: των ετών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ών έκαστος τιμάται: Αδεταις φρ. 3 ταχυδρομικώς 3,50. Χρυσός φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50. Τόμοι 7: των ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται: Αδεταις φρ. 7. Χρυσός φρ. 10. Τόμος 1: του 1906, τιμάται αδεταις φρ. 8. Χρυσός φρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΕΧΩ εμπρός μου ένα σωρό ώραιές πασχάλινές κάρτες. Εύχαριστώ πολύ τους φίλους μου που μου εύχθήσαν το Χριστός Άνεστή με τόνον άδρόν και καλλιτεχνικόν τρόπον. Τους εύχαριστεί επίσης και ο κ. Φαίδων, διότι είχαν την καλωσύνην να τον ένθυμηθούν, καθώς και τα δυό του κοριτσάκια, ή Κάκια και ή Αιλίκα, τας όποιας άρκετές πασχάλινές κάρτες, από φίλους μας και φίλας μας, εις τα όνοματάκια των, έχαροποιήσαν τόνον. Θάναρθεω έδώ όλίγα όνόματα: Ροδία, Ζήνη ή Έλλάς, Άρθος τής Αϊγύτου, Προσφιλής Άνάμησις, Ήρωϊκόν Άσκάδι, Άγγελος Αύγερινός, Μεγάλη Ίδέα, Ηχώ τής Καρδίας, Γίσκεια Έλλάς, Έσμεράλδα, Πεδίο τής Μάχης, Μαρομίνη Γαίτα, Έδνονάριος, Γαλήνη, Γεώργιος Δοσβίλδης, Ξαρινή Έσπέρα, Ι. Μαρομίνης, Φλάμπουρο τής Έλευθαριάς, Ι. Φραγκάκης. Άγνή Καρδία, Ζίνα, Ποντικίνα, Ζαπαίς. — Είνε τώρα και μερικά άλλα, τας όποιας μου έπλησαν τα κοριτσάκια και δεν τας εύρισκα αυτήν την στιγμήν διά να τας αναφέρω. Η ώραιότερα κάρτα είνε του Άγγελου Αύγερινού, ιδιικής του κατασκευής. Έρωτογράφην επάνω όλοκληρον την πρώτην σελίδα του φυλλάδιου μου εκείνου, το όποιον περιέχει την 21ην Κυριακήν. Τι εύμορφη που είνεν ή εικόν, καθώς έμικρυνε, και τα γραμματάκια του τόπου, φιλάφιλα και καθαρώτατα! Έδγε εις τον Άγγελο Αύγερινόν.

Συγχάρω τους βραβευθέντας εις την σημερινήν Κυριακήν και περιμένω την εικόνα του Έγώσις ή Θάνατος δια να την δημοσιεύω, κατά την συνήθειάν μας, εις το φυλλάδιον τής 29ης Κυριακής.

Έδωσα την έπιστολήν σου προς τον κ. Φαίδωνα, Άκταιωσίς. Εύχαριστήθη πολύ που του έγραψες, νομίζει όμως ότι δεν είνε και τόσο άνάγκη να προτρέψη δι' έπιστολής του τους φίλους μας να συνεισφέρουν ύπερ των μικρών Άγγιλιτών. Μεθ' όσα έγράψωσαν, νομίζει ότι θαδικοϋσε και την φιλοπατριάν και την φιλανθρωπίαν των Έλληνοπαίδων...

Έδω στο Φάληρον, δεν ξερείς τί έκτακτα που είνε, — μου γράφει ο Άρσης, ο χεμώνα-καλοκαίρι Φαληρέυς: — είνε πρωί και κάθουμαι στο μπαλκόνι και σεβάζω... Όλα τα περιβόλια μυρίζουν, και δροσερό άέρακι θαυμάσιο φυσά: ούτε σκόνη, ούτε αμάξια, ούτε ή ψασκία και ή άνακατοσύρα τής Αθήνας... Έλα, φθάνει τώρα ή ρέμβη; κύτταξε και τα μαθήματά σου, που πλησιάζουν αι εξετάσεις.

Χιακή Ήρωίς, χάρω που έγινες καλά και σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις. Ίδου δημοσιεύω έδώ και τα στιχάκια σου:

Στη Διάπλασι των Παιδών Όπου γράφει και ο Φαίδων Άθηναϊκούς εκπαικτους Και ώραιούς περιπατούς, Που με τέρψην τους διαβάζω Και δεν πάω να θαυμάζω, Στέλλω άπειρα φιλιά Διά την Πρωτομαγιά.

Με πολύ ενδιαφέρον άνέγνωσα την έπιστολήν σου, Άδρα τής Κίον. Άλλά δια το ζήτημα αυτό, μου φαίνεται ότι δεν είμαι αρμοδία να κάμω λόγον. Πρέπει να φωτισθούν οι γονείς, δια να παύσουν να εμπιστευόνται τα τέκνα των εις τους φανατικούς έστροβόλους... Άλλ' εγώ δεν άπευθύνομαι προς τους γονείς: άπευθύνομαι προς τα παιδιά, τα όποια πρέπει να κάμουν ό,τι θέλουν οι γονείς. Εύχομαι τα βέλτιστα εις τον Σύλλογον

σας, Πρόδρομο Η. Γ. Διαγωνισμός προς Σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων θα δημοσιευθή εις τα προσεχές φύλλον. Άς το έχουν υπ' όψει όλοι οι φίλοι μου, και όσοι έχουν έτοιμάση Άσκήσεις, ες τας άντιγράφουν σιγά-σιγά δια να μου τας στείλουν άμέσως.

Διά την πρότασιν τής Προσφιλούς Άνανήσεως, ή Ρέμβη μου γράφει: «Πρέπει να βοηθήσωμεν όλίγον τους δυστυχείς αδελφούς μας, από τους όποιους τα θηρία οι Βούδαροι άφήρσαν πέν αγαθόν. Πρέπει να συντελέσωμεν όλίγον εις την εύτυχίαν των... Ώ, Διάπλασις μου, δεν δύναμαι να σου περιγράψω την λύπην του αισθανομαι δια τα δυστυχή αυτά πλάσματα!...»

Βλέπω, Αυσοδομώνα, ότι και σ' κατέχει την τέχνην να γράφης πολλά και ώραία. Με πολύ ενδιαφέρον είδάδασα την έπιστολήν σου και σε παρακαλώ να μη με στερής αυτής τής άπολαύσεως. Είς την στήλην των άσπαρμών άπαντώ όταν δεν έχω να έπω τίποτε εκτενές και δυναμικόν να ενδιαφέρη άλλους. Κάποτε όμως και ένεκα έλλειψους χώρου.

Συγχάρω την Σταγύνα έν τω Ώκεανώ, το Μαργαριταρένιο Λάκρον, τον Δάλαρον και το Βορράκι δια την λαμπράν των έπιτυχίαν εις την κωμωδειαν τής «Στακτοπούτας».

Έξαιρετικώς έντόπωσιν μου έχαμεν ή έπιστολή σου, Τής Φράκκης τ' Άγριολόλουδο, περι τής συναλίτας τής Μαντολινατάς εις το Βασιλικόν Θέατρον. Έδγε! Σκέπτεσαι και αισθάνεσαι ώραία. Είσαι από τα έλεκτα πλάσματα τής Φύσεως, δια τα όποια ή Ζωή έπιφυλάσσει τας λεπτοτέρας τής άπολαύσεως.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ [Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασούται άν δεν συνοδεύεται από τον δικαιοματός (φρ. 1.) Τα εγκρίνονενα ή άνασούμενα ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγρία, και όσα από κ. εις κοριτσάκια.]

Νέα ψευδώνυμα: Νεράδα του Γαλιού, κ. (είμαι βεβαία δι' όλα αυτά, και σε περιμένω.) Κρίτων, α. (Ι. Μ.) Ανυιδεύς, α. και Ένδοξος Έλλάς, (11) Άνασούσεις ψευδωνύμων: Ναυτοπούλο τής Ύδρας, α.

Μικρά Μυστικά [Προστεινουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον δια το έτος τούτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον εις τας ισχύον δια το έτος τούτο. Πρωταίς με δνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγγημένα, δεν δημοσιεύονται.]

Ἦρα μὲ τὴν Ἀθήνην καὶ Νιωντοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου.—τὸ Μαγεμένο Ἀερογύλι μετὰ τὴν Μακεδονίαν, Στεναγὸν Μακεδονίας, Δάκρυ τῆς Μακεδονίας, Φιλελεύθερον Μακεδονοπούλαν καὶ Αἰσιπροφύρον.—ἡ Μοῦσα Πιερίς μετὰ τὴν Φιλοπάριδα Ἑλληνοπούλαν, Ἑομερῶσαν καὶ Ἰδιότροπον Ξανθούσαν.—ἡ Ροδιά μετὰ τὴν Προσηλὴ Ἀνάμνησιν, Γλυκερίαν Ἑλλάδα, Ἀγγελον Ἀγγερόν καὶ Λευκοκίμωνον Αἰγυπτόν.—τὸ Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης μετὰ τὸν Ἀριῶλ καὶ Κτερίον Νόμον.—ἡ Ἀνοδαίμονα μετὰ τὴν Ζίαν, Αἴθην, Ξανθὸν Μοῦσιν, Καρδίαν Μουσικήν καὶ Ἀυτοκράτορα τοῦ Γέλωτος.—ἡ Ἑλληνική Αἴγλη μετὰ τὴν Ἐνδοξὸν Ὑδραν καὶ Δωδωναίαν Νύμφην.—ἡ Σταγὸν ἐν τῷ Ὀκεανῷ μετὰ τὸ Μαργαριταρένιο Δάκρυ, Βαρβαλίαν, Ταπεινὸν Ἴον, Λάλαρον, Ἐπὶ τῆς Παρελθόν καὶ Ταλαντωμένην Ἑλπίδα.—τῆς Φράκτις τ' Ἀγχιολούλουδο μετὰ τὸ Νυκτολούλουδο, Μαγιολούλουδο καὶ Νηραϊδολούλουδο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς! Ὅσον ἐν Ἐσθῶν (ἔγινες καλὰ; νὰ μὴ παρατρέψῃς ὅταν πηγαίνῃς εἰς τὴν ἐσχόλῃ) **Νερό στ' Ἀδάμι** (ἔστειλα) Ἐπὶ τῆς Παρελθόν (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα· διαβάς ἐξ ἐμπορεῖς· πρέπει νὰ θριαμβώσῃς εἰς τὰς ἐξοχάσεις) **Δάλαρον** (βεβαίως, ἡ ἀδελφή σου εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ψευδώνυμον γωρὶς νὰ τὸ ξεβόρτε σεῖς· ἡ γλῶσσα τῶν ἐπιστολῶν σου κάθε ἄλλο παρὰ μαλλιαρῆ) **Ἀχιολύπητον** (ἡ Κική σ' ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα) **Ἐνοσίς ἢ Ἐνάσις** (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ εὐχομαι τὰ βέλτιστα) **Μακεδονίαν, Χιονομένην Περιστεράν, Μόνοσον** (ἔστειλα) **Ἀνιδέα** (τετραδία ἔστειλα· χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) **Ἦσαν** (ἔχει καλῶς) **Ἐθνηκὸν Λάβαρον** (ὠραῖον τὸ ψαχαλινὸν ποιηματάκι σου) **Πιερίδα Μοῦσον** (σὺ τί γίνεσαι, ποῦ ἔχεις νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρὸν αὐτὰ εἴπαιμι)· **Ροδιαν** (τὸ ἀδὲν πειράζει, γράφω ἀκριβῶς εἰς ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ μὴ γράψῃ κανεὶς ποτέ· ὄχι, παιδί μου, μὴ ἀναβάλλῃς οὕτε τὴν ἀλληλογραφίαν σου, οὕτε τίποτε ἄλλο) **Ταλαντωμένην Ἑλπίδα, Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ χαριτωμένο γραμματάκι σου μετὰ τὰς εἰκόνας τοῦ Πάσχα· γράφω μου λοιπὸν συχνά!) **Νυμφαίαν τοῦ Ἰαμύου** (αἰλησέ μου τὴν μικρὰν Νίτσαν) **Οὐράσιον Τζόν** (δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς· ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃς) **Ἑλληνικὴν Αἴγλην** (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθηματα, ναί, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητικῆ) **Frieda** (διωρθώθη «Ἀνθοῦλα» δὲν ὑπάρχει) **Προμηθεῖα** (ἔλαβα) **Καραμαμπούλαν, Μαργαριταρένιο Δάκρυ** (λοιπὸν, πῶς τὰ πέρασε εἰς τὴν πατρίδα;) **Ἐμπνευσμένην Μουσικὸν** (σοῦ εὐχομαι... ἀλλὰ νὰ μελετᾷς μελέτη τὸ πᾶν!) **Ζήτω ἡ Ἑλλάς** (τί ἀπέγινε; ἐπληρώθη καὶ... ἡ πολεμικὴ ἀποζημίωσις;) **Προσηλὴ Ἀνάμνησιν** (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη φακέλλου· ἔκτακτον τὸ Παϊδικὸν Πνεῦμα!) **Νυκτολούλουδο**, κτλ. κτλ.

Ἐξ ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν ἡν Μαῖου θάπανθῃω εἰς τὸ προσχέξ.

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσαιε τὴν ζωὴν ἡσας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν

ΡΟΣΣΙΑ

Ἀσφάλισαι: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, ἀστυχημάτων, μεταφορῶν, θραύσεως ὑέλων.

Ἰγποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Σταδίου 21

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου

Ἐὸ χάριτες τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψαι τὰς λύσεις των αἱ διαγραφόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φρακίλους, ἐν ἑκαστῷ περιχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

262. Δεξιόγυφος.

Ἐγραφα εἰς τὴν σειρὰν
Τρία γράμματα τῶν Γάλλων
Κ' εἶδα τότε μετὰ χαρᾶν
— Ὅχι καὶ μετὰ προφορᾶν,
Ζῶν τι ἐκ τῶν μεγάλων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Συναγωγῆς

263. Στοιχειόγυφος.

Χωρὶς καρδιά εἰς στρατηγὸς
Ἄφινει τὴν Ἑλλάδα,
Καὶ κάποιος ἦρας παλαιός,
Γίνεται ἐστὴν Γριβίδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημιαῖς τῆς Ἐπαναστάσεως

264. Αἰνίγμα.

Ἄν καὶ εἶμαι λέξις μία
Δύο πράγματα σημαίνω,
Πρῶτα εἶμαι μέγα κράτος,
Καὶ ἄν με πάρῃς, σὲ πικραίνω
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους Ἀνθέων

265. Μωσαϊκόν.

Ἐάν εὖρῃς, λῦτα, ἀνταῖθα κεκρυμμένην ἀρχαίαν βασιλίαν, εἶσαι εὐφύεστατος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρχοντοπούλας τῶν Λειψῶν Ὁρέων

266. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον γὰρ νὰ εὖρω στὴν ἄμμο θὰ ἐρευνῶ
Τὸ δευτέρον ἂν εἶχες, σοφὸς θὰ ἐκαλεῖσαι.
Τὸ τρίτον εἶνε ἦρας ἀρχαία ἐκατρατεία,
Τὸ τέταρτον μου λίμνη ἐτὰ μέρη τῆς Ρωσίας.
Γνωστὴν ἀνωγώνισαν ἐστὸ πέμπτου μου προσφέρει
Καὶ τώρα, λῦτα, ἂν μ' ἦρες ἐνθέρμως σὲ συγχαίρω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντίβα τοῦ Καρχηδονίου

267. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 1 5 1 6 7	= Μάντις.
2 1 4 1	= Θεά.
3 1 5 4 7	= Ἀρχαία πόλις.
4 5 4 7	= Θεά.
5 6 3 6 7	= Ἰχθύς.
6 7 7 1	= Ὅρος.
7 1 2 6 7	= Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Δρόσου

226-272. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς τριψηφίου συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σπάρτη, Ἰσθμὸς, θάνατος, νόστιμος, οσμὸς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσοπορφύρου Αἰγλῆς

273. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μουσικὸν ὄργανον, τὰ δὲ τρίτα πόλιν τῆς Τουρκίας.

1, Ζῶν. 2, Μάντις. 3, Κένταυρος. 4, Ἀρχαία Βασιλόπαις. 5, Ζῶν. 6, Θεὸς ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάφης

274. Μικτόν.

xx-οοο-οο-ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαβάρου

275. Γεῖφος.

Αἶμος Χολέρα ὕδωρ
Ὀλυμπος Καρκίνος ναὶ οἶνος μ. : :
Πάρνης Πανώλης ζῦθος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μικυθῆνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 16 καὶ 17.

187. Ἀλφραδότερον (ἄλφα, βῆτα, Ριων.)—188. Σύνεσις (Σί, ναί, σῆς).—189. Ἐκάτη-ἐλέτη.—190-192. 1, Εὐ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχὴν. 2, Ἀργὸς μὴ ἔσθι μηδ' ἂν πλοῦτης. 3, Ἀρκεσθαι καθῶν, ἀρκεῖν ἐπιπλάτῃς.—193-197. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Τ, Φ: τέφρα, ἀφρατος, τάρφος, φορτίον, φράττω.—198. ΚΡΗΤΗ (Κέκροφ, ἀΡάχη, Ἄρη, ἀροτρον, ἀλώπηξ.)—199. Στόργε μὲν τὰ παρόντα, ζῆτες δὲ τὰ βελτίω.—200. Ἰστούνωμεν εἰς τὸν Χριστόν (Ἰ' εἰς τὸ β-ὁ μὲν εἰς τὸν -χρ' εἰς τὸν.)

201. Λάρισα (λᾶ, ρίς, σά.)—202. Τίγρις—203. Τὸ κουτάλι ἐστὶ στόμα.

204. ΑΙΣΡΠΟΣ ΠΡΟΔΙΔΩ ΑΔΗΘΕΙΑ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΜΙΣΟΣ ΙΑΠΩΝΙΑ ΜΙΛΑΝΟΝ

205. Ἰσοκράτης—Σωκράτης = I + (Κερασσοῦς—κέρας =) οὐς + (Τίτρα—τρα =) τί—(Νικαία—Κέα =) νί + (Ἀνάθη—ἄθη =) ἄν + (Ὀσiris—Ἰρις =) ἰς = ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.—206—210. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΡΙ: Κρίτων, κρίσις, Αουρίς, ἄριτος, Κριτίας.—211 ΓΑΔΗΝΗ—ΑΙΟΛΟΣ (Γάμος, ΤΑΙῶρον, Μήλο, Αὐρῆλιος, Ἀρσινόη, Ὀρέστῆς)—212. Οὐ σὸ με λουδωρεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.—213. Μὴν ὑπερφανεύσαι (μὴν-ἡ-περὶ φα-ναι-δέ, σέ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η Προσηλὴ Ἀνάμνησις εὐχαριστεῖ τὴν Ἀχιολύπητον διὰ τὰ συγχαρητήριά της. (Ζ—133)

Τὴ ἐγκαρδιώτατα συγχαρητήριά μου τῇ Χαριτωμένῃ Χίω διὰ τὸ ὠραῖον ἔμμετρον τετραδῖόν της, ἦν καὶ παρακλῶ νὰ μοὶ φανερώσῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα της, δεχομένη νέαν ἀνταλλαγὴν.—Ἄδρα τῆς Χίου. (Ζ—134)

Αγαπητῇ Λυδία, ἔφραίνεται, ὁ πολὺς χορὸς ποῦ χάλασε τὰ μάτια καὶ δὲν βλέπετε νὰ χαριετᾷς.—Ἑλληνικὴ Αἴγλη. (Ζ—136)

Δηλῶ ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤλλαξα ψευδώνυμον.—Φιλοπάτρις Ἑλληνοπούλα.

Επιθυμῶ νὰ ἔχω ἀλληλογραφίαν μετὰ τοὺς βουλομένους.—Prodomos Japansoghlu, Anatolia College, Marsouan (Turquie) (Ζ—137)

Διὰ φιλόφρονα πρόσκλησιν εἰς θαλασσίαν ἐκδρομὴν εὐχαριστῶ φίλων Ἀγγεῶν Παυλοῦσαν.—Μ. Μιλίος (Ζ—138)

Απαντῶσα εἰς τὴν Ροδοδάκτυλον Ἦω, τὴν συμβουλεύω νὰ μὴ ἐξάπτεται τόσον ταχέως καὶ... ἀδικῶς ἐρωτᾷ δ' αὐτὴν ἐν τῷ Καλημέρῃ ἤτῳ ἀκριδῶν τὸ Πάσχα.—Ἄδρα τῆς Χίου. (Ζ—139)

Εὐχομαι ὀλοφύχως τῷ φίλῳ πρώην Ναυτοπαιδὲ καλῷ ταξιδίῳ καὶ ταχέως ἐπαύνοδον εἰς τὴν λατρευτὴν Πατρίδα του.—Γλυκερία Ἑλλάς. (Ζ—140)

Δεχομαι ταχυδρομικὰ δελετήρια πανταχῶθεν. Ὀμοιωτέρον βραβεύσω ἀρολογίω δραχμῶν 10.—Γεώργιος Πωλογεωργῆς, Ροστ-ε-restante, Χανιά Κρήτης. (Ζ—141)

Θερμοπαρεκαλῶ φιλότιμην Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν νὰ μοὶ φανερώσῃ ὀνοματεπώνυμον.—Πολλοὺς χαριετῆσάσθε ἐτὴν Χιονομένην Περιστεράν.—Φιλελεύθερος. (Ζ—142)